Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 50

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ὑμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 16.—	Ἐτησία . .	δρ. 25.—
Ἑξάμηνος	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 13.—
Τρίμηνος . . .	» 4,50	Τρίμηνος	» 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησία, δολλάρια 4

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.— Τόμος 28ος — *Ἐν Ἀθήναις, 22 Μαΐου 1921* — *Ἔτος 43ον.— Ἀριθ. 25*

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἕνεκα τῆς αὐξήσεως τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, εἶναι τοῦ λοιποῦ δρ. 25. (Ἑξάμηνος δρ. 13 καὶ τρίμηνος δραχ. 7.)

Ἐπίσης ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου, διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, εἶναι τοῦ λοιποῦ λεπτὰ 50.

Τὰ δὲ ταχυδρομικὰ τέλη τῶν παραγγελλομένων ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ τόμων καὶ βιβλίων, πρέπει νὰ ὑπολογίζωνται εἰς τὸ διπλάσιον τοῦ εἰς τοὺς μέχρι τοῦδε καταλόγους σημειουμένου ποσοῦ.

[Ἴδε καὶ Ἀλληλογραφίαν 23ου φύλλου, σελ. 183.]

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Μ' ὅλες τὶς περιποιήσεις ποὺ τοῦ ἔκαναν, ὁ μικρὸς λοχίας ἦταν στενοχωρημένος, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀναγκαστικὴ ἐκείνη ἀπραξία.

Ἡ μόνη του παρηγοριὰ ἦταν νὰ διαβάζῃ περιγραφὲς τῶν μαχῶν τῆς Ἰταλίας, τῶν νικῶν τοῦ Βοναπάρτη. Δὲν ἔδινε προσοχὴ οὔτε στὰ πολιτικὰ γεγονότα, οὔτε κἂν στὰ στρατιωτικὰ τῆς Γερμανίας. (Γιατὶ κι' ἐκεῖ ὁ πόλεμος εἶχε ξαναρχίσει μὲ τὸν στρατηγὸ Χόσς.) Ὅλος του ὁ ἐνθουσιασμός, ὅλος του ὁ θαυμασμός, ἦταν τώρα γιὰ τὸν Βοναπάρτη, τὴν στρατιωτικὴ αὐτὴ μεγαλοφυΐα, τὸν στρατηγὸ ποὺ δὲν ἦταν ἀκόμα εἰκοσιέξη χρονῶν καὶ ποὺ ἡ φήμη του κατακτοῦσε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα τὴν Γαλλία...

Μόνο τὸ Σεπτέμβριο, ὁ Γιάννης μπόρεσε τελοσπάντων νὰ βγῇ ἔξω μόνος του καὶ χωρὶς δεκανίκια. Τὸ πόδι του εἶχε γιατρευθῇ. Δὲν εἶχε ὅμως δυναμώσει ἀκόμα τόσο, ὥστε νὰ γυρίσῃ στὸ στρατό.

Μετὰ ἕνα μῆνα, στὶς 17 Ὀκτωβρίου 1797, ὁ πόλεμος ἐσταμάτησε μὲ τὴν ὑπογραφὴ τῆς συνθήκης τοῦ Κάμπο - Φόρμιο, ποὺ τὴν ὑπαγόρευσε, καθὼς εἴπαμε, ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης.

Τί ἀπογοήτευση γιὰ τὸν μικρὸ λοχία! Νὰ τελειώνῃ ὁ πόλεμος τὴ στιγμὴ ἴσα - ἴσα ποὺ δυνάμωνε κι' αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του ἱκανὸ γιὰ ὑπηρεσία. Ἄ, πῶς ἤθελε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Ἔνατο. Κι' ἀς τὸν ἀγαποῦσαν τόσο οἱ δικοί του, κι' ἀς περνοῦσε τόσο ὡραῖα στὸ σπίτι τοῦ κὺρ - Νικόλά τοῦ Σανσονώ!

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Βοναπάρτης γύριστε ἀπὸ τὴν Ἰταλία στὸ Παρίσι.

Ἐκάθησε 'ς ἕνα μικρὸ σπίτι, στὴν ὁδὸν Σαντραί, κι' ὁ Γιάννης θέλησε νὰ ἰδῇ τὸ νέο ἥρωα, ποὺ τὄνομά του ἦταν 'ς ὅλα τὰ στόματα.

Τὸ Διευθυντήριο ἑτοίμαζε μιὰ μεγάλη θριαμβευτικὴ ἑορτὴ γιὰ τὶς νίκες τῆς Ἰταλίας. Στὴν αὐλὴ τοῦ Λουξεμβούργου, λαμπροστολισμένη γιὰ τὴν περίσταση, ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης ὁ ἴδιος θὰ παρέδιδε τὴ συνθήκη τοῦ Κάμπο-Φόρμιο στοὺς Διευθυντάς.

Πῆγε κεῖ κι' ὁ Γιάννης, μὰ τόσος ἦταν ὁ συνωστισμός, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ πλησιάσῃ τὴν ἐξέδρα, ὅπου ὁ νέος στρατηγός, περιστοιχισμένος ἀπὸ τοὺς συμπολεμιστάς του, θὰ ἔπαιρνε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ταγεϋράνδου μιὰ σημαία σκεπασμένη μὲ τὰ ὀνόματα τῶν νικῶν.

Εἶδε μόνο τὴ σιλουέττα του, κοντὴ καὶ ἰσχνὴ ἀνάμεσα στοὺς χρυσοφράκτους στρατηγοὺς καὶ στοὺς Διευθυντὰς μὲ τὶς μεγαλοπρεπεῖς στολὲς καὶ τὰ φτερωτὰ καπέλλα, ὁ νικητὴς τῆς Ἀρκόλης ἔκανε ἀντίθεση μὲ τὴν ἁπλότητα τῆς περιβολῆς

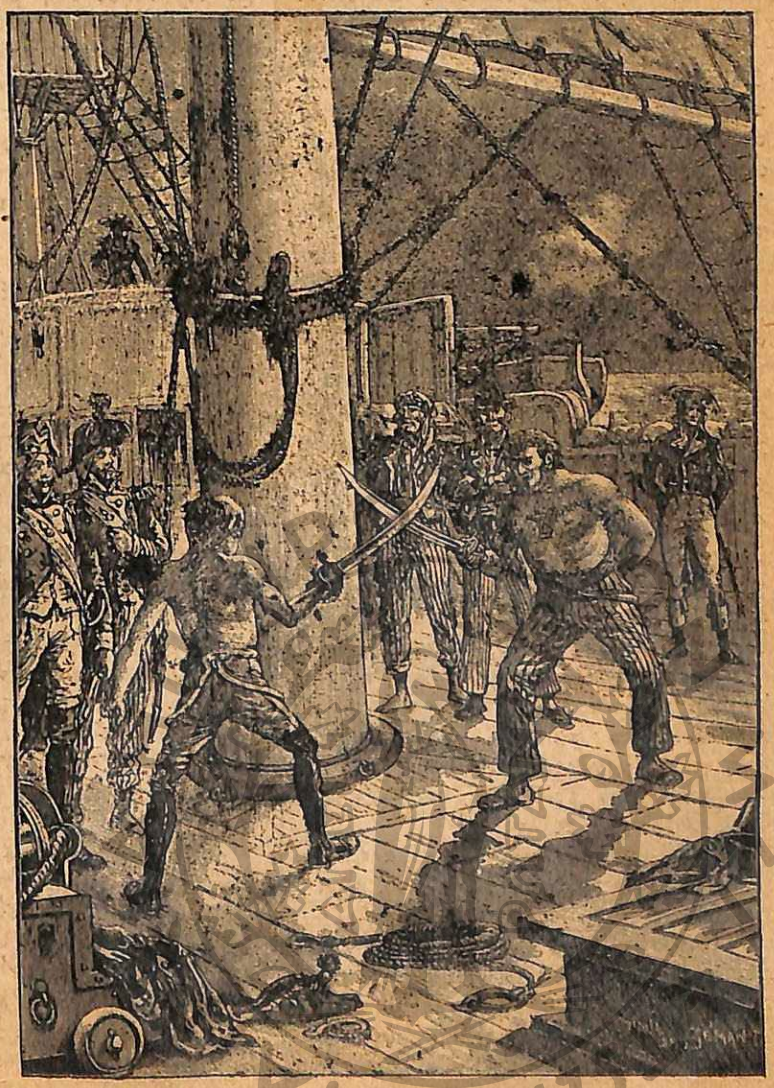

«Ἀκούσθηκε κλαγγὴ σπαθιῶν κι' ἡ μονομαχία ἄρχισε...»
(Σελ. 201, στ. β'.)

καὶ τῶν τρόπων του. Ὁ Γιάννης δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω του. Τοῦ ἔκανε πολὺ μεγάλη ἐντύπωση ἡ μορφὴ τοῦ Βοναπάρτη, ἂν καὶ δὲν διέκρινε καλὰ τὰ χαρακτηριστικά του. Ζητωκραύγασε μ' ἐνθουσιασμὸ κι' ἀνατρίχιασε σύσσωμος ὅταν ἡ χρυσοκέντητη σημαία ἔκλινε μπροστά του.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν εἶχε παρὰ μιὰ φιλοδοξία: Νὰ ὑπηρετήσῃ ὑπὸ τὰς διαταγάς του, νὰ μάθῃ τὸν πόλεμο, τὸν μεγάλο πόλεμο, στὴ σχολή του.

Τὸ ἴδιο βράδυ τὸν ἀπάντησε στὸ δρόμο. Περνοῦσε μὲ ἁμάξι, κι' ὁ κόσμος ἔτρεχε πίσω του, φωνάζοντας: Ζήτω ὁ Βοναπάρτης! Ἐκεῖνος, μὲ στολὴ Ἀκαδημαϊκοῦ, ποὺ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τὴ φοροῦσε κατὰ προτίμηση, μόλις χαιρετοῦσε. Ἔτρεξε μὲ τὸν κόσμο κι' ὁ Γιάννης. Μὰ τάμάξι χώθηκε στὴν αὐλὴ τοῦ παλατιοῦ Μαζαρίνου κι' ὁ μικρὸς λοχίας δὲν μπόρεσε πάλι νὰ ἰδῇ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ εἰδώλου του. Σκεπτικός, γύρισε στοῦ Σανσονώ, ὅπου δὲν μίλησε παρὰ γιὰ τὸν Βοναπάρτη.

—Εἶμαι κατενθουσιασμένος μαζί του, τοὺς ἔλεγε· κατενθουσιασμένος!

—Κι' ἐγώ! ἀπαντοῦσε ἡ Κατερίνα. Καὶ δὲν εἴμαστε, παιδί μου, οἱ μόνοι...

Μιὰ μέρα, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1798, ὁ Γιάννης ἔκανε τὸν περίπατό του κατὰ τὸ Παλαὶ-Ροαγιάλ. Καὶ καθὼς ἔστριβε στὴν ὁδὸν Ρισελιέ, διασταυρώθηκε μ' ἕνα στρατηγό, ποὺ πήγαινε πεζός. Τὸν ἐγνώρισε, στάθηκε, τοῦ ἔκαμε τὸ σχῆμα καὶ τοῦ εἶπε θαρρετά:

—Προσκυνῶ, στρατηγέ!

Ἦταν ὁ Κλεμπέ.

—Μπᾶ! ἔκαμε. Σ' εἶσαι, Καρδινιάκ; Δὲ σ' ἐγνώρισα ἀμέσως. Ἄλλαξες πολύ. Ψήλωσες, ἔχεις, βλέπω, καὶ γαλόνια... Μόνο ποὺ ἔμεινες ἀδύνατος σὰ βελόνα καὶ διατηρεῖς τὸ κοριτσίστικο προσωπάκι σου. Ἔ, τί ἔγεινες ἐσὺ μετὰ τὸ Φλερύ;

Ὁ Γιάννης διηγήθηκε τὴν ὀδύσσειά του. Κι' ὅταν ὁ στρατηγὸς Κλεμπὲ τὸν ξαναρώτησε τί ἐσκόπευε τώρα νὰ κάμῃ, ὁ μικρὸς λοχίας, μὲ τὴ συνειθισμένη του εἰλικρίνεια, τοῦ ἀποκρίθηκε πὼς τόνειρό του ἦταν νὰ φύγῃ μὲ τὸ Βοναπάρτη.

Γιατὶ εἶχε ἀκούσει, πὼς ὁ νικητὴς τῆς Ἀρκόλης ἐσχεδίαζε ὁλοένα μιὰ ἐκστρατεία στὴν Αἴγυπτο καὶ πὼς γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ γινόνταν μεγάλες καὶ πολὺ βιαστικὲς ἑτοιμασίες στὴν Τουλώνη, ὅπου εἶχε μαζευθῇ ὁλόκληρος στόλος.

—Καὶ θέλεις νὰ πᾶς καὶ σύ, ἀλήθεια;

—Θὰ ἔδινα καὶ τὰ γαλόνια μου, στρατηγέ μου.

Ὁ Κλεμπέ, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς, ποὺ εἶχε διαλέξει ὁ Βοναπάρτης, συλλογίστηκε λίγο κι' ἔπειτα εἶπε:

—Εἶσαι, παιδί μου. ἕνας ἀπὸ τοὺς «Μαγεντίνους» μου καὶ φόβος δὲν ξέρεις τί θὰ πῇ. Ἔλα λοιπὸν καμμιὰ μέρα, τὸν ἄλλο μῆνα, στὸ σπίτι μου, στὸ Σαγιό, νὰ μὲ ἰδῇς, Θὰ προσπαθήσω νὰ σ' εὐχαριστήσω.

Χωρίσθηκαν μ' αὐτὴ τὴν ὑπόσχεση.

Ὅταν, τὸν ἄλλο μῆνα, ὁ Γιάννης πῆγε στὸ σπίτι τοῦ στρατηγοῦ Κλεμπέ, ἄκουσε μ' ἀπερίγραπτη χαρὰ ἀπὸ τὸ στόμα του, πὼς τὸ Ἕνατο Σύνταγμα, ποὺ ἦταν ὁλοένα στὸ Κολμάρ, θὰ λάβαινε μέρος στὴν ἐκστρατεία τοῦ Βοναπάρτη!

Ὀκτὼ μέρες ἀργότερα, ὁ μικρὸς λοχίας βρισκόταν στὸ Κολμάρ.

Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε μὲ τί χαρὰ τὸν ἐδέχθηκαν ἐκεῖ ὁ Μπὲλ-Ρὸζ κι' οἱ ἄλλοι «Μαγεντῖνοι».

Τὸν ἐτοποθέτησαν ἀμέσως λοχία στὸ σῶμα τοῦ Ζολιμπουᾶ, ποὺ εἶχε γίνει λοχαγός.

Καὶ στὶς 30 Μαρτίου 1798 τὸ Ἕνατο ἀναχώρησε ἀπὸ τὸ Κολμὰρ γιὰ τὴν Τουλώνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Μὲ τὴν «Ἀνατολή»

—Τί γυρεύεις ἐδῶ, μικρέ; Κάνεις λάθος στὴν πόρτα, παιδί μου!

Ἔτσι ὑποδέχθηκε ὁ τιμονιέρης τῆς «Ἀνατολῆς», τῆς ναυαρχίδος τοῦ Γαλλικοῦ στόλου, τὸν Γιάννη Καρδινιάκ, ὅταν, μὲ τὸ σάκκο στὴ ράχη, τὴν κουβέρτα στὸ ἕνα χέρι καὶ τὸ τουφέκι του στὸ ἄλλο, ἔφθασε στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας, ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ κατάστρωμα.

Γιατὶ μὲ ὅλα του τὰ δεκαοκτὼ χρόνια, φαινόταν ἀκόμη μικρὸς καὶ τὸν ἔπαιρνε κανεὶς μᾶλλον γιὰ «παιδὶ τοῦ στρατοῦ» παρὰ γι' ἀληθινὸ στρατιώτη.

—Εἶμαι ὁ Γιάννης Καρδινιάκ, ἀποκρίθηκε θαρρετά, λοχίας στὸ Ἕνατο Σύνταγμα, στὸ 20 λόχο· ὁρίστε καὶ τὰ γαλόνια μου.

Ὁ τιμονιέρης ἦταν ἕνας κοντόχοντρος, καλοδεμένος, στιβαρός, μὲ λαιμὸ σὰν τοῦ ταύρου καὶ τὰ μικρὰ σταχτερὰ μάτια του ἔλαμπαν σ' ἕνα ὁλοστρόγγυλο πρόσωπο κερκιμιδί, κορνιζωμένο ἀπὸ κόκκινες φαβορίτες.

Σήκωσε τοὺς ὤμους περιφρονητικά, κοιτάζοντας μιὰ τὰ χρυσᾶ γαλόνια καὶ μιὰ τὸ ἄτριχο πρόσωπο τοῦ Γιάννη.

—Ἂν δὲν εἶσαι τυφλός, συνάδελφε, ἐξακολούθησε ὁ μικρὸς λοχίας, προσπαθῶντας νὰ συγκρατηθῇ, πρέπει νὰ ἰδῇς, ὅτι ἐδῶ ποὺ βρίσκομαι, εἶναι ἡ θέση μου.

Ἀλλὰ ὁ τιμονιέρης ἐξακολούθησε νὰ σηκώνῃ τοὺς ὤμους.

—Σὰ δὲ λυποῦνται, μουρμούρισε, νὰ φορτώνουν τὰ καράβια μὲ τέτοιους στρατιῶτες!..

—Τί εἶπες; φώναξε ὁ Γιάννης, ποὺ τὰ μάγουλά του ἔγειναν κατακόκκινα. Μὰ εἶμαι στρατιώτης ὅπως εἶσαι καὶ σὺ ναύτης! Ἐγὼ πολέμησα στὸ Βαλμύ, στὴ Μαγεντία, στὸ Φλερύ. Ἐσὺ τί ἔκανες σ' αὐτὸ τὸν καιρό;

Ὁ ναύτης γέλασε σαρκαστικά, χωρὶς νὰπαντήσῃ.

— Δὲν θὰ μοῦ πῇς πὼς ἤσουν στὸν «Ἐκδικητή», ἐξακολούθησε ὁ Γιάννης, γιατί κανενας δὲν ἐγύρισε ἀπὸ κεῖ. Μὲ ποιὸ λοιπὸν δικαίωμα μοῦ μιλᾷς ἔτσι;

—Ἐσὺ στὸ Βαλμύ! ἔκαμε τότε ὁ ναύτης. Ἄντε ἀπὸ δῶ, ψεύτ.....

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ. Ὁ Γιάννης πέταξε τὸ τουφέκι του κι' ὥρμησε μὲ τοὺς γρόνθους σφιγμένους.

Τοὺς ἐχώρισαν.

—Σοῦ χρειάζεται, βλέπω, ἕνα μάθημα! φώναξε ὁ τιμονιέρης. Ἄντε καὶ θὰ σοῦ τὸ δώσω!

— Ἐδῶ, ἀμέσως! ἀποκρίθηκε ἔξαλλος ὁ Γιάννης.

— Ἐδῶ δὲν γίνεται! εἶπε σιγώτερα ὁ τιμονιέρης, δείχνοντας τοὺς ἀξιωματικούς, ποὺ κοίταζαν περίεργα τὴ σκηνὴ ἀπὸ τὴ γέφυρα. Ἂν θέλῃς ὅμως, ἔλα ἀπόψε στὸ μεσιανὸ κατάρτι καὶ σὲ συγυρίζω.

— Σύμφωνοι!

— Ποιὸ εἶναι τὸ ὅπλο σου;

— Τὸ ὅπλο μου;... ἀπόρησε ὁ Γιάννης, ποὺ ὡς τώρα δὲν τὸν εἶχαν ἀπασχολήσῃ ζητήματα τῆς μονομαχίας.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης· δὲν πιστεύω νὰ εἶναι τὸ κανόνι!

— Πάψε τ' ἀστεῖα καὶ διάλεξε τὸ ὅπλο μόνος σου. Μοῦ εἶναι ἀδιάφορο.

— Θέλεις μὲ σπαθί;

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν τὸ βράδυ, μὲ δυὸ μάρτυρες, στὴ βάση τοῦ μεσιανοῦ καταρτιοῦ.

—Θὰ εἶμαι!

Κι' ὁ Γιάννης σήκωσε τὸ τουφέκι του κι' ἔφθασε τὸ λόχο του, ποὺ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες του εἶχαν ἀκούσει τὴν ἀρχὴ τῆς λογομαχίας.

—Ἔκαμες πολὺ καλά, πολῖτα λοχία, ποὺ τοῦ ἀγρίεψες! εἶπε ὁ Καγκαλό, ἕνας Παριζιάνος τῆς Μονμάρτρης, περσινὸς ἐθελοντής.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ**

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ λοχαγοῦ Danrit]

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

Ἕβδομο

Combien j'ai douce souvenance
Du joli lieu de ma naïssance!(*)

Chateaubriand

Τῆς λιμνοθάλασσας τὰ φύκια
Καὶ τάρμυρὰ ἀγαπῶ νερά.
Καὶ τὰ πρυάρια, τὰ σταλίκια

Καὶ τὰ χιλιόμορφα κανάλια
Γλυκὰ ἡ καρδιά μου λαχταρᾷ.
Νησιὰ καὶ πέλαα καὶ κοράλλια

Καὶ θάματα τῆς γῆς μεγάλα
Καὶ ξακουστὲς ἀκρογιαλιές,
Δὲ σᾶς λογιάζω οὔτ' ὡς μιὰ στάλα

Τοῦ θείου, ρηχοῦ πελάου ἐκείνου!
Ὦ θύμησες, γλυκὲς παλιές,
Μεστὲς ἀπ' τὴν πνοὴ τοῦ κρίνου!

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

(*) «Πόσο γλυκοθύμητος μοῦ εἶναι ὁ ὄμορφος τῆς γέννησής μου τόπος!»

ΕΝΑ ΚΑΚΟ ΟΝΕΙΡΟ ΚΙ' ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΜΑΘΗΜΑ

(Edouard Maynlial)

Στὸ Μάρκελλο ἐχάρισαν γιὰ τὴ γιορτή του ἕνα κάτασπρο ὡραῖο λαγωνικό, ποὺ γρήγορα ἔγεινε ὁ σύντροφος ὅλων του τῶν παιγνιδιῶν.

Ὁ Ντίκ,—ἔτσι φώναζαν τὼραῖο σκυλί, — ἔχει πολὺ καλὸ χαρακτῆρα, μὰ ὁ Μάρκελλος δὲν εἶναι πρότυπο πραότητος. Θέλει νὰ τοῦ κάνουν ὅλες του τὶς ὀρέξεις κι' ὅταν ὁ καϋμένος ὁ Ντὶκ δὲν καταλαβαίνῃ ἀμέσως τὶς διαταγές του, θυμώνει καὶ συχνὰ χτυπάει τὸ φτωχὸ ζῷο, ποὺ δὲν ἀντιστέκεται καθόλου.

Μιὰ μέρα, ὁ Μάρκελλος βρῆκε περίεργο τὸ νάνεβῇ καβαλλικευτὰ στὴν πλάτη τοῦ σκύλου. Δὲν ἔχασε λοιπὸν καιρὸ καὶ καβάλησε, μὲ τὸ σκοπὸ νὰναγκάσῃ τὸ Ντίκ, ἔτσι φορτωμένο, νὰ κάνῃ τὸ γῦρο τοῦ κοντινοῦ λειβαδιοῦ, μὲ καλπασμό. Ὁ Ντὶκ στὴν ἀρχὴ προσφέρθηκε γιὰ τὸ διασκεδαστικὸ αὐτὸ παιγνίδι. Μὰ ὅταν κατάλαβε πὼς ὁ κύριός του τὸν κτύπαγε μὲ ἀπανωτὰ κτυπήματα γιὰ νὰ τὸν κάνῃ νὰ τρέχῃ, λύγησε ἀπότομα κάτω ἀπὸ τὸ βάρος καὶ πέταξε τὸ Μάρκελλο στὸ χορτάρι. Ἦταν ἡ πρώτη του ἐπανάσταση κι' ἡ πρώτη του ἐνδίκηση.

Ὁ Μάρκελλος, μ' ὅλο ποὺ δὲν ἔπαθε τίποτε ἀπὸ τὸ πέσιμο, σηκώθηκε μὲ φριχτὰ ξεφωνητὰ κι' ἐνῷ ὁ Ντίκ, ξεχνῶντας τὰ ἄδικα τοῦ κυρίου του, πλησίαζε γιὰ νὰφιλιωθῇ μαζί του, ἐκεῖνος τὸν ἔπιασε μὲ κακία ἀπὸ τ' αὐτιὰ κι' ἄρχισε νὰ τὸν χτυπάῃ μὲ κλωτσιὲς καὶ γροθιές. Καταλαβαίνετε βέβαια πὼς μποροῦσε ὁ Ντίκ, ἂν ἤθελε, νὰ ὑπερασπισθῇ· μὰ ἐπειδὴ ἦταν καλὸ ζῷο, περιωρίστηκε νὰ κοιτάξῃ γλυκὰ τὸν κύριό του μὲ τὰ ὑγρά του μάτια κι' ὅταν ὁ Μάρκελλος ἐξαντλημένος τελείωσε τὸ σωφρονισμό, ὁ σκύλος πῆγε στὸ σπιτάκι του καὶ ζάρωσε ἐκεῖ ἥσυχα - ἥσυχα.

***

Τὴν ἐρχομένη βραδυά, ὁ Μάρκελλος κοιμῶταν ἀνήσυχα, ὅταν ἄξαφνα ἕνα παράξενο ἀνατρίχισμα πέρασε, ὅλο του τὸ κορμὶ καὶ σύγχρονα ἕνας παγωμένος ἀέρας τὸν χτύπησε στὸ πρόσωπο. Ἄνοιξε ἀμέσως τὰ μάτια του καί, μ' ἔκπληξη, εἶδε πὼς δὲν ἦταν πιὰ στὸ κρεββατάκι του, οὔτε στὴν κάμαρά του, παρὰ στὸ ὑγρὸ χορτάρι ἑνὸς δάσους. Σ' ὅλα του τὰ μέλη ἔννοιωθε μιὰ ἀσυνήθιστη κούραση, τοῦ φαινόταν πὼς τ' αὐτιά του, παραπολὺ μεγάλα, κουνιοῦνταν στὸν ἀέρα τῆς νύχτας.

Κοίταξε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του καὶ κόντεψε νὰ φωνάξῃ ἀπὸ ἔκπληξη, βλέποντας νἄχουν γαθῆ κι' ἀντικατασταθῆ ἀπὸ τέσσερα πόδια ζώου, σκεπασμένα μὲ τρίχες καὶ στολισμένα μὲ μακρυὰ νύχια, σὰν κι' ἐκεῖνα ποὺ εἶχε δεῖ στὰ κουνέλια τῆς αὐλῆς ἢ στοὺς λαγούς, ποὺ ἔφερνε ἀπὸ τὸ κυνήγι ὁ θεῖος ὁ Γιώργης.

Γιὰ νὰ ξεδιαλύνῃ τὶς ἀμφιβολίες του, σύρθηκε μὲ τὰ τέσσερα πόδια ὡς μιὰ γειτονικὴ πηγή, ὅπου τὸ φεγγάρι ἀντανακλοῦσε τὴ χλωμή του μορφή. Καὶ τὸ θέαμα, ποὺ εἶδε, τὸν λύπησε κατάκαρδα. Ἀντὶ τοῦ μικροῦ δροσερροῦ καὶ παχουλοῦ ἀγοριοῦ ποὺ ἦταν ὡς χτὲς ἀκόμα, εἶδε μεσ' τὸ καθαρὸ νερὸ τῆς πηγῆς τὴν εἰκόνα ἑνὸς λαγοῦ, ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ φόβο κι' ἀπὸ τὸ κρύο, μὲ τ' αὐτιὰ του ποὺ κρεμόνταν λυπητερά, μὲ τὰ μεγάλο φοβισμένα του μάτια, μὲ τὰκατάστατα μουστάκια του καὶ τὴν ἀνήσυχη μουσουδίτσα του, ποὺ κουνιῶταν ἀπὸ διαρκῆ τρόμο.

Στὴν ἀρχή, ἔνοιωσε μεγάλη ταπείνωση, ἔπειτα μεγάλη λύπη, συλλογιζόμενος πὼς ποτὲ πιὰ δὲ θὰ ἦταν ἀγοράκι σὰν καὶ τἄλλα, ποὺ νὰ κοιμᾶται σὲ ζεστὸ κρεββάτι καὶ σὲ καλὰ κλεισμένη κάμαρα. Ἀλλὰ θἄπρεπε νὰ δῇ τὴν ἐπικίνδυνη καὶ ἄθλια ζωὴ ποὺ κάνουν οἱ κάτοικοι τοῦ δάσους.

Ὅταν συνήθισε λιγάκι τὴν καινούργια του θέση, κοίταξε γύρω του, γιὰ νὰ 'δῇ ποῦ βρισκόταν. Ἦταν στὴ μέση ἑνὸς μεγάλου δάσους. Τριγύρω δὲν ἔβλεπε ἄλλο ἀπὸ δέντρα ξεφυλλισμένα ἀπὸ τὸ χειμῶνα καὶ γεμάτα χιόνι, κάτασπρα κάτω ἀπὸ τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι. Μέσα στὰ δέντρα, μαῦροι δρομίσκοι χανόνταν σ' ὅλες τὶς μεριές. Παντοῦ βασίλευε ἄκρα σιγή.

Ὁ καϋμένος ὁ λαγὸς εἶχε μαζευτῆ στὴ ρίζα μιᾶς βελανιδιᾶς καὶ προσπαθοῦσε νὰ κοιμηθῇ, μὲ τὸ κεφάλι χωμένο μέσ' στὰ μπροστινά του πόδια, ὅταν ἄξαφνα ἄκουσε δίπλα του, μέσα στὴ σιωπή, ἕνα γέλιο. Ἐκανόιξε τὰ μάτια κι' εἶδε μὲ τρόμο ἕνα ζῷο ἄσχημο, παράξενο, ποὺ τὸν παρατηροῦσε εἰρωνικά. Ἦταν ἕνα εἶδος μικροῦ νάνου, ἕνα μικρὸ σῶμα μὲ πελώριο κεφάλι. Φανταστῆτε ἕνα χοντρὸ κολοκύθι, κίτρινο καὶ ζαρωμένο, μὲ ἀκανόνιστα ἐξογκώματα. Τέτοια ἦταν ἡ φυσιογνωμία τοῦ μικροῦ νάνου. Μεγάλα αὐτιὰ στόλιζαν τὸ παράξενο αὐτὸ κεφάλι, ποὺ κουνιόνταν ἀδιάκοπα σὰν βεντάλιες. Μάτια μεγάλα, στρογγυλὰ καὶ πονηρά, μύτη πελώρια μὲ μεγάλα γυαλιά, στόμα μεγάλο ὅσο καὶ τ' αὐτιά, συμπλήρωναν τὸ φανταστικὸ αὐτὸ ζῷο. Τὰ ροῦχα τοῦ νάνου δὲν ἦταν λιγώτερο παράξενα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Φοροῦσε ἕνα φόρεμα κολλημένο ἀπάνω του μὲ μανίκια καὶ μεγάλα παπουτσια μὲ σουβλερὲς μύτες. Στὸ κεφάλι του ἦταν ἕνας πελώριος σκοῦφος σταχτῆς μὲ μιὰ προεξοχὴ σὰ γεῖσο. Στὴν πλάτη του ἀνέμιζε ἕνα παλτό. Τέλος ὁ λαιμός του ἦταν ζωσμένος ἀπὸ μιὰ ἄσπρη τραχηλιά.

Ὁ νάνος θεώρησε, χωρὶς ἄλλο, καλὸ νὰ αὐτοσυστηθῇ, γιατὶ εἶπε τἀκόλουθα:

—Ἐ! ἐ! φίλε, δὲν περίμενες καθόλου νὰ μὲ ἰδῇς. Ξέρε πὼς εἶμαι ὁ Κόμπ, τὸ στοιχεῖο τούτων τῶν τόπων καὶ πὼς ἐδῶ βρίσκεσαι στὶς ἰδιοκτησίες μου. Ναί, πρόσθεσε μὲ μεγάλη κυκλικὴ χειρονομία, ὅλα αὐτὰ εἶναι δικά μου, ὅλο τὸ δάσος εἶναι τὸ κράτος μου κι' ἐγὼ μόνος, μὲ τὴν κουμπάρα τὴν σελήνη, τὸ φυλάω τὴ νύχτα. Ἀ! κουνέλι μου, φίλε μου, δὲ βρίσκεις πὼς ἀπόψε εἶναι ὑπέροχη νύχτα; τὸ ψυχρὸ ἀεράκι, ποὺ σοῦ χτυπάει παιχνιδιάρικα τὸ πρόσωπο, μὲ σπρώχνει νὰ κάνω μιὰ θορυβώδη καβαλλαρία μέσ' ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ βασιλείου μου. Ἔλα, ἔλα νὰ σ' ἁρματώσω καὶ νὰ σὲ καβαλλικέψω, ὄμορφό μου ἀλογάκι!

Τότε ὁ Κόμπ τράβηξε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα εἶδος πολὺ λεπτοῦ πανιοῦ, ποὺ ἔμοιαζε ὑφασμένο μὲ ἀχτῖνες τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τὸ ἄπλωνε στὴν πλάτη τοῦ λαγοῦ, γιὰ σέλλα, ἔπειτα, μὲ δυὸ μακρυοὺς κορμοὺς καλαμιῶν, ποὺ τοῦ τοὺς πέρασε ἀνάμεσα στὰ δόντια, ἔκανε ἕνα πολὺ στέρεο χαλινάρι.

Ἀφοῦ τελείωσαν οἱ ἑτοιμασίες αὐτές, ὁ Κόμπ πήδησε στὴν πλάτη τοῦ λαγοῦ καί, κεντρίζοντάς τον μὲ τὰ μικρὰ ἀνυπόμονα πόδια του, τὸν ἔσπρωξε ἀπότομα πρὸς τὰ ἐμπρός, στοὺς δρομίσκους, ποὺ φωτιζόνταν ἀπὸ τὸ φεγγάρι.

—Ἴπ, ἴπ! φώναζε, πρέπει νὰ τρέχῃς, ὄμορφό μου ἀλογάκι. Πρέπει νὰ κάνῃς γρήγορα! Ἀπόψε ἔχω συνάντηση μὲ τὰ στοιχεὶὰ στὴν πεδιάδα τῶν θυμαριῶν. Θὰ χορέψουμε στὸ χορτάρι χεροπιασμένοι, τραγουδῶντας τὰ φανταστικά μας τραγούδια. Ἴπ, ἴπ! γρήγορα, καλό μου ἀλογάκι! Δὲ θέλω νἀργήσω καὶ νὰ μὲ περιμένουν.

Ὅσο μιλοῦσε, ὁ Κόμπ χτύπαγε μὲ ἀτανωτὰ χτυπήματα τὰ καταϊδρωμένα πλευρὰ τοῦ λαγοῦ. Κι' αὐτὸς τρομαγμένος, τρελὸς ἀπὸ τὸ φόβο, ἐξαντλημένος, ἔτρεχε μ' ὅλ' αὐτά. Ἔτρεχε χωρὶς νὰ στέκεται, ρωτῶντας τὸν ἑαυτό του πότε θὰ τελείωνε τὸ σκληρό του μαρτύριο. Κι' ἀπὸ πίσω του τὸ παλτὸ τοῦ νάνου χτύπαγε τὰ κουρασμένα του πλευρὰ καὶ τὸ τρομερό του τραγούδι τοῦ τριβέλιζε τ' αὐτιά.

***

Ποῦ τελείωσε ἡ τρομερὴ αὐτὴ καβαλλαρία; Ὁ Μάρκελλος δὲ θὰ τὸ μάθῃ ποτέ. Γιατὶ ἄξαφνα ξύπνησε πλέοντας στὸν ἱδρῶτα, στὸ κρεββατάκι του. Τὸ ἄσπρο δάσος, τὸ φεγγάρι, ὁ Κόμπ, ὅλα εἶχαν γαθῆ. Δὲν ἔμενε πιὰ στὶς ἀνακατωμένες ἰδέες τοῦ μικροῦ παρὰ ἡ ἐνθύμηση μιᾶς ξεφρενιασμένης καβαλλαρίας.

Καί, ἔτσι ὅπως ἄκουγε τὰ γαυγίσματα τοῦ Ντίκ, κάτω στὴν αὐλή, ποὺ φώναζε τὸν κύριό του, χωρὶς μνησικακία, ὁ Μάρκελλος ἐσύγκρινε μὲ τὸ νοῦ του τὴ χτεσινὴ σκηνὴ καὶ τόνειρό του, καὶ ὑποσχέθηκε στὸν ἑαυτό του νὰ μὴν εἶνε ποτὲ πιά, μὰ ποτέ, κακὸς στὰ ζῶα.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΛΟΥΛΟΥΔΟΚΟΣΜΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΣΙΛΙΑΣ τῶν Λουλουδιῶν ἦταν τ' ὄμορφο Ρόδο κι' ὁ κῆπος ζοῦσ' εὐτυχισμένος. Ἀλλὰ μερικὰ ζιζάνια, τὸ Γαρύφαλο προπάντων καὶ τὸ Κρομύδι, ἄρχισαν νὰ παρατηροῦν καὶ νὰ μὴν ὑποφέρουν τὴν ἀνισότητα. Γιατὶ ὅλα τὰ Λουλούδια νὰ μὴν εἶναι ἴσα; Γιατὶ ἄλλα νὰ τἄχουν στὴ σέρρα κι' ἄλλα νὰ τἀφίνουν στὸ ὕπαιθρο; Γιατὶ ἄλλα νὰ τὰ βάζουν σὲ φαρφουρένιες γάστρες, στὰ σαλόνια, ἄλλα σὲ πήλινες, στὴν αὐλή, κι' ἄλλα νὰ τὰ παίρνουν στὴν κουζίνα;—Καὶ κάνουν μιὰ μεγάλη συνομωσία, γιὰ νὰ ἐκθρονίσουν τὸ Ρόδο, νὰ καταργήσουν τὰ προνόμια καὶ νὰ ζοῦν στὸ ἑξῆς ἐλεύθερα καί... ἴσα. Μὰ ναί! Ποῦ βρέθηκε ποτὲ στὸν κόσμο ἰσότης, γιὰ νὰ τὴ βρῇ κι' ὁ λουλουδόκοσμος; Ἡ μεταβολὴ τοῦ «καθεστῶτος» ἔγεινε, μὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν τὸ ἴδιο καὶ χειρότερο. Ἄν, πρωτύτερα, ἔμπαιναν στὶς φαρφουρένιες γάστρες τὸ Ρόδο ἢ ἡ Καμέλια, τώρα ἔχουν τὰ πρωτεῖα τὸ Κρομύδι, τὸ Γαϊδουράγκαθο, τὸ Σκόρδο. Ἔπειτα τὴν ἐξουσία ποὺ εἶχε τὸ Ρόδο, τὴν παίρνει τὸ Γαρύφαλο. Καὶ γίνεται τύραννος τῶν λουλουδιῶν. Τὰ κακομεταχειρίζεται, τοὺς παίρνει ὅ,τι ἔχουν, τἀφίνει νὰ μαραίνωνται, νὰ ξεψυχοῦν. Τοῦ Σκόρδου ἄξαφνα τοῦ κόβει δυὸ κεφάλια· τοῦ Κρομυδιοῦ τοῦ ἀφαιρεῖ ὅλα του τὰ πουκάμισα, μὲ τὴν πρόφαση πὼς ἔχει πολλά. Τελος πάντων, ὁ κῆπος ὑποφέρει πολύ. Ὡσότου τὰ Λουλούδια μετανοιώνουν, ξανασηκώνουνται, μαθοῦν τὸ Γαρύφαλο καὶ φέρνουν πίσω τὸ Ρόδο.

Τέτοια, μὲ λίγα λόγια, εἶναι ἡ ὑπόθεση τῆς «σατυρικῆς φαντασμαγορίας» τοῦ κ. Πολυβίου Δημητρακοπούλου, ποὺ παίζεται ὁλοένα στὸ Κεντρικὸ ἀπὸ τὸν θίασο τοῦ «Ἑλληνικοῦ Θεάτρου». Ἄλλοι θυμοῦνται μ' αὐτὴ τὰ τελευταῖα πολιτικὰ γεγονότα. Ἄλλοι διακρίνουν μιὰ σάτυρα τοῦ Ρωσσικοῦ μπολσεβικισμοῦ. Ἀδιάφορο! ἐγὼ δὲν βλέπω παρὰ τὸν Λουλουδόκοσμο, ἀνθρωποποιημένο ἀπὸ ἕνα ποιητή. Καὶ τὸ θέαμα μὲ διασκεδάζει σὰν κάτι πρωτότυπο, ἐξύπνο κι' ὡραῖο. Στὴ σκηνή, ποὺ παριστάνει ἕνα θαυμάσιο κῆπο, παρουσιάζονται κάτι περίεργα ὄντα, ποὺ εἶναι μαζὶ κι' ἄνθρωποι καὶ λουλούδια. Ὁ ποιητής, ἀπὸ τὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς ἰδιότητες κάθε λουλουδιοῦ, ἢ φυτοῦ, ἔπλασε ἕναν ἄνδρα, μιὰ γυναῖκα ἢ ἕνα παιδί. Τὸ Ρόδο ἄξαφνα εἶναι ὁ Βασιλιᾶς: ἕνας ὤμορφος, ξανθος νέος μὲ κόκκινα μάγουλα, ποὺ φορεῖ λευκὴ στολή, στέμμα καὶ πορφύρα. Ἡ Καμέλια εἶναι ἡ Βασίλισσα: μιὰ νέα ἐπίσης ὤμορφη, κατάλευκη, λαμπροστόλιστη. Τὸ Γαρύφαλο, τὸ λαϊκὸ λουλούδι, εἶναι ἕνας νέος τοῦ λαοῦ, κουτσαβάκης. Φορεῖ κατακόκκινο πουκάμισο καὶ βελουδένιο πανταλόνι, βαθυπράσινο σὰν τὸ φύλλο τῆς γαρουφαλιᾶς. Τὸ Ζουμπούλι εἶναι ἕνα χαριτωμένο κορίτσι, ντυμένο στὰ γαλάζια, κι' ἡ μητέρα του, ἡ κυρὰ-Ζουμπούλαινα, μιὰ ὁλοπράσινη γρηά. Ἡ Μαντζουράνα εἶναι μιὰ γυναῖκα ἐπαρχιώτισσα μὲ ἀφελεῖς τρόπους καὶ μὲ πλατὺ φουστάνι... μαντζουρανί. Ὁ Δυόσμος εἶν' ἕνας πράσινος χωριάτης τῶν Μεσογείων. Τὸ Καρυοφύλλι ἐπίσης, ἕνας πράσινος λεβέντης φουστανελλᾶς, ποὺ κρατεῖ καὶ τὸ παληὸ ὁμώνυμο ὅπλο. Τὸ Πολυτρίχι... ἄν τὸ βρῆτε, τί εἶναι; Ὁ παπᾶς τῶν Λουλουδιῶν! (ποὺ ἀρνεῖται ὅμως νὰ κηδεύσῃ τὸ φτωχὸ Νυχτολούλουδο, ἕνα παιδάκι ποὺ τὸ σκότωσε ἡ Ἡμέρα, γιατὶ δὲν ἔχουν νὰ τὸν πληρώσουν· καὶ τότε παίρνουν νὰ θάψουν τὸ μικρὸ νεκρὸ τά... Νεκρολούλουδα.) Τὸ Γαϊδουράγκαθο, τὸ τραχὺ καὶ ἄγριο, εἶναι ὁ Ἀστυνόμος μὲ τὸ βούρδουλα. Ἡ Παπαρούνα εἶνε μιὰ ζωηρή, χαρούμενη, πηδηχτὴ κοκκινοφόρα. Ὁ Πανσὲς εἶναι ἕνας γέρος γραμματισμένος, φιλόσοφος, ποὺ διαβάζει Μὰρξ καὶ Μακιαβέλη. Καὶ τέλος τὸ Κρομύδι εἶναι ἕνας βρωμιάρης, κουρελῆς ἀλάνης, ἀλλὰ ἐξυπνότατος ὁ μασκαρᾶς, σπίρτο μονάχο!...

Ὅλ' αὐτὰ τὰ πρόσωπα μιλοῦν βέβαια σὰν ἄνθρωποι, μὰ μιλοῦν καὶ σὰν λουλούδια. Καὶ μέσα στὸν φαντασμαγορικὸ ἐκεῖνο κῆπο, ποὺ τὸν φωτίζουν πολύχρωμοι προβολεῖς, μὲ τὶς φορεσιὲς ποὺ θυμίζουν τόσο τὰ χρώματα καὶ τὰ σχήματα τῶν Λουλουδιῶν,—καὶ τὸ «Ἑλληνικὸ Θέατρο» ξόδεψε χιλιάδες γιὰ νὰ τὶς κάμῃ,— εἶναι στιγμὲς ποὺ ξεχνιέσαι καὶ νομίζεις ὅτι εἶσαι τὸ παίγνιο μιᾶς μαγείας ἢ ἑνὸς ὀνείρου. Ἄξαφνα στὴ δίκη τοῦ Γαρύφαλου, ἡ Καμέλια, ἡ ἄσπρη Βασίλισσα, λιγοθυμᾷ. Φωνάζουν τὸ γιατρό, τὸ Χαμομήλι. Μὰ τὸ Χαμομήλι εἶναι ἀπὸ τοὺς συνομῶτες, καὶ τὸ σκάζει γιὰ νὰ μὴ βοηθήσῃ τὴ Βασίλισσα. Ὁ Βασιλιᾶς τότε προστάζει: «Φέρτε μου ἀπ' τὸ μπουφὲ δροσιὰ τοῦ Ἀπρίλη!» Καὶ τοῦ φέρνουν ἕν' ἄσπρο λουλούδι, ποὺ τὸ πλησιάζει σὰν ποτήρι στὰ χείλη τῆς Καμέλιας καὶ τὴ ζωογονεῖ.

Σ' ἄλλη στιγμή, τὸ Γαρύφαλο διώχνει μὲ ζωηρὰ κινήματα θυμοῦ τὶς πεταλούδες, ποὺ τοῦ ρίχνονται γιὰ νὰ τοῦ φᾶνε τὸ μέλι. Ὁ θάνατος πάλι κι' ἡ κηδεία τοῦ Νυχτολούλουδου εἶναι σὰ νὰ τὰ βλέπῃς σ' ἕνα ποιητικὸ ἐφιάλτη. Ἐπίσης τὸ διώξιμο τοῦ Ρόδου καὶ τῆς Καμέλιας: Κάθουνται στοὺς ἀνθοστόλιστους θρόνους. Γύρω τους ὅλα τὰ λουλούδια. Μπροστά τους, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ ἡ Βασίλισσα, τραγουδεῖ τὸ Τζαντσαμίνι, ποὺ εἶναι ἕνας ζακυθινὸς τραγουδιστὴς μὲ κιθάρα, καὶ χορεύουν ὁ Κισσὸς κι' ἡ Περιπλοκάδα. Ἀλλὰ οἱ χορευτάδες αὐτοὶ εἶναι καὶ συνομῶτες. Καὶ καθὼς χορεύουν, τυλίγουν μὲ τὰ κλωνάρια τους τὸ Ρόδο καὶ τὴν Καμέλια, τοὺς δένουν ὥστε νὰ μὴν μποροῦν νὰ κινηθοῦν. Τοῦ κάκου τὸ Ρόδο φωνάζει: τὴν Ἐξουσία, τοὺς Φρουρούς, τὸν Ἀστυνόμο. Ὅλοι εἶναι στὴ συνομωσία. Καὶ πετοῦν ἔξω ἀπὸ τὸν κῆπο τὸ βασιλικὸ ζευγάρι, — ποὺ στὴν ἄλλη πράξη ὅμως θὰ τὸ ξαναφέρουν.

Ὅλο τὸ ἔργο εἶναι γραμμένο σὲ στίχους. Τὰ Λουλούδια λένε τὰ πιὸ ἔξυπνα ἢ τὰ πιὸ τρυφερὰ πράγματα, μὲ τὶς πιὸ πλούσιες, τὶς πιὸ ἀπρόοπτες ὁμοιοκαταληξίες. Κι' ἔτσι, ὄχι μόνο τὸ θέαμα εἶναι διασκεδαστικό, παρὰ καὶ τὸ ἄκουσμα. Ἀφίνω τώρα τὸ παίξιμο, τῶν ἠθοποιῶν, ποὺ εἶναι κάτι τέλειο. Ὁ «Λουλουδόκοσμος» εἶναι τὸ πιὸ καλὰ ἀναιβασμένο ἔργο ἀπ' ὅσα εἴδαμε στὸ Ἑλληνικὸ Θέατρο. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ ἀπολαύσῃ κανείς, πρέπει νἀφήσῃ κατὰ μέρος κάθε πολιτικὴ ἢ κοινωνικὴ ἰδέα ποὺ μπορεῖ νὰ τοῦ θυμίζῃ, καὶ νὰ περιορισθῇ στὸν κῆπο ἐκεῖνο μὲ τὰ χαριτωμένα Λουλούδια ποὺ τοῦ παρουσιάζει ὁ ποιητής. Ἔτσι θὰ τοῦ φανοῦν ὡραῖα κι' ἐκεῖνα ποὺ μπολσεβικίζουν, κι' ἄν ἀκόμα δὲν συμπαθῇ τὸν μπολσεβικισμό. Ἢ τὸ ἐναντίο. Ἐγὼ τουλάχιστο αὐτὸ κάνω, ὅταν βρίσκουμαι μπροστὰ 's ἕνα ποιητικὸ ἔργο: περιορίζομαι στὴν ποίησή του.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'. (Συνέχεια)

Τὸ δυσκολώτερο ἦταν νὰ κινηθοῦν γιὰ νὰ περικυκλώσουν τὸ πλάτωμα, χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ ἕνα ζῷο μὲ τόσο ὀξυδερκῆ μάτια, μὲ τόσο δυνατὴ ἀκοή, μὲ τόσο λεπτὴ ὄσφρηση.

Ὡστόσο, ἐνῷ ἡ Τζέννυ, ἡ Σουζάνα, ἡ Ντόλλ κι' ὁ Μπόμπης, στεκόνταν παράμερα, πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους, ὁ Φρίτς, ὁ Φραγκίσκος, ὁ Τζέϊμς, ὁ πλοίαρχος Γκοὺλδ κι' ὁ Τζὼν Μπλόκ, ποὺ δὲν εἶχαν ἄλλο ὅπλο ἀπὸ τοὺς μεγάλους σουγιάδες τους, ἄρχισαν σιγὰ σιγὰ τὴν κυκλοτερῆ κίνηση, κρυβόμενοι ὅσο μποροῦσαν πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα.

Ἡ ἀντιλόπη ἐξακολουθοῦσε νὰ πίνῃ στὸ ποταμάκι, χωρὶς νὰ δείχνῃ καμμιὰ ἀνησυχία, ὅταν ἄξαφνα πετάχθηκε μπροστὰ της ὁ Φρίτς, βγάζοντας μιὰ μεγάλη κραυγή.

Ἀμέσως τὸ ζῶο τινάχθηκε, τέντωσε τὸ λαιμό του κι' ὥρμησε πρὸς τὴ λόχμη, ὅπου θὰ ἔφθανε μὲ δυὸ πηδήματα.

Στὸ σημεῖο ἐκεῖνο φύλαγαν ὁ Φραγκίσκο κι' ὁ Τζὼν Μπλὸκ μὲ τοὺς σουγιάδες στὰ χέρια. Ἄν δὲν κατάφερναν νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἀντιλόπη νὰ πηδήσῃ ἀπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, θὰ τὴν ἔχαναν.

Τὸ ζῶο ἐπήδησε. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ φόβο του, δὲν εἶχε πάρει καλὴ φόρα κι' ἔπεσε ἀπάνω στὸν ναύκληρο ποὺ τὸν ἀναποδογύρισε. Ἔπειτα ξανασηκώθηκε, ἕτοιμο νὰ ξαναπηδήσῃ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφθασε ὁ Φρίτς, ποὺ τῆς ρίχθηκε καὶ κατάφερε νὰ χώσῃ τὸ σουγιά του στὸ πλευρό της. Συγχρόνως σχεδὸν ὁ Χάρρυ Γκουλδ τὴν ἐπλήγωσε στὸ λαιμό.

Τὰ κτυπήματα αὐτὰ ἔφθασαν νὰ τὴν τελειώσουν, κι' ἐνῶ ἡ ἀντιλόπη ξαπλωνόταν ἀκίνητη ἀπάνω στὰ χαμόκλαδα, ὁ ναύκληρος σηκωνόταν σιγὰ σιγά.

—Νὰ χαθῇ! ἔλεγε. Πολλὰ κύματα ἔφαγα στὴ ζωή μου, μὰ κανένα ἐν μ' ἔκανε νὰ πάρω τέτοια τούμπα!

Οἱ σύντροφοί του τὸν τριγύρισαν, ρωτῶντας μὴν ἔπαθε τίποτα.

— Ὄχι, ὄχι, τοὺς ἀποκρίθηκε. Μερικὰ γδαρσίματα μόνο, ποὺ θὰ περάσουν.

— Δὲν πειράζει, εἶπε ἡ Τζέννυ· γιὰ τὸν κόπο σας θὰ σᾶς δώσουμε τὸ καλύτερο κομμάτι.

— Ὄχι, κυρία Ζερμάττ ὄχι! προτιμῶ τὸ κομμάτι ποὺ μ' ἔρριξε κάτω. Κι' ἐπειδὴ ἦταν τὸ κεφάλι, θὰ τῆς φάω τὸ κεφάλι!

Ἄρχισαν ἀμέσως νὰ γδέρνουν τὴν ἀντιλόπη ποὺ τοὺς ἐξασφάλιζε τὴν τροφὴ ὡς αὔριο τὸ βράδυ. Δὲν εἶχαν λοιπὸν νὰ φροντίσουν γιὰ κυνήγι ὡς που θὰ ἔφθαναν στὸ Φραγμό.

Σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, τὰ μπούτια, οἱ κοτολέττες καὶ τἄλλα φαγώσιμα κομμάτια τῆς ἀντιλόπης ἦταν ἕτοιμα νὰ ψηθοῦν. Ἄναψαν φωτιὰ 's ἐκεῖνο τὸ πλάτωμα, κοντὰ στὸ ποταμάκι μὲ τὸ καθαρὸ καὶ κρύο νερό, ἔψησαν τὸ ἄφθονο καὶ νόστιμο κρέας τους κι' ἔφαγαν ὅλοι μὲ τὴ μεγαλύτερη ὄρεξη.

—Τί ὡραῖο ποὺ εἶναι, φώναξε ὁ Τζὼν Μπλόκ, νὰ τρώῃ κανείς, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό, καὶ κρέας ἀληθινό! Γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ τρώγαμε ὡς τώρα σερνόταν στὴ γῆ, ἐνῷ τοῦτο-δῶ περπατοῦσε μὲ τὰ τεσσερα.

—Ἄς μὴ λέμε κακὸ γιὰ τὶς χελῶνες μας! εἶπε ὁ πλοίαρχος.

—Ὁ κ. Γκοὺλδ ἔχει μεγάλο δίκηο, ἐπρόσθεσε ἡ Τζέννυ. Ἄν δὲν εἴχαμε τὶς καλές μας χελῶνες, τί θὰ γινόμαστε σ' ἐκείνη τὴν ἔρημιά;

—Ζήτω λοιπὸν οἱ χελῶνες! φώναξε ὁ ναύκληρος. Δόστε μου ὅμως ἀκόμη μιὰ κοτολέττα!

Ἀφοῦ τελείωσε τὸ φαιδρὸ αὐτὸ γεῦμα, ξεκίνησαν. Δὲν εἶχαν νὰ χάσουν οὔτε ὥρα, ἄν ἤθελαν νὰ κάμουν ὡς τὸ βράδυ τὶς τέσσερες λεῦγες ποὺ εἶχαν ὁρίσει.

Ὁ Φρὶτς κι' ὁ Φραγκίσκος, ἄν ἦταν μονάχοι, θὰ περπατοῦσαν καὶ τὴ νύκτα, γιὰ νὰ βρεθοῦν ὡς αὔριο τἀπόγεμα στὸ Φελσενγκάϊμ. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ ὑποβάλουν σὲ τέτοιο κόπο τὶς γυναῖκες. Ὅσο γιὰ νὰ τὶς ἀφήσουν μὲ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ προπορευθοῦν οἱ δυό τους, δὲν τολμοῦσαν νὰ τὸ προτείνουν, γιατὶ ἤξεραν πὼς ἡ Τζέννυ δὲν θὰ δεχόταν μὲ κανένα τρόπο τὸν χωρισμό. Ἔπειτα, τί χαρὰ νὰ φθάσουν στὸ τέρμα ὅλοι μαζί, νὰ πέσουν μαζὶ στὴν ἀγκαλιὰ τῶν συγγενῶν ἐκείνων καὶ τῶν φίλων, ποὺ τοὺς περίμεναν τόσον καιρὸ κι' ἴσως δὲν ἐλπίζανε πιὰ νὰ τοὺς ξαναϊδοῦν!

Ἔτσι ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους ἀ-

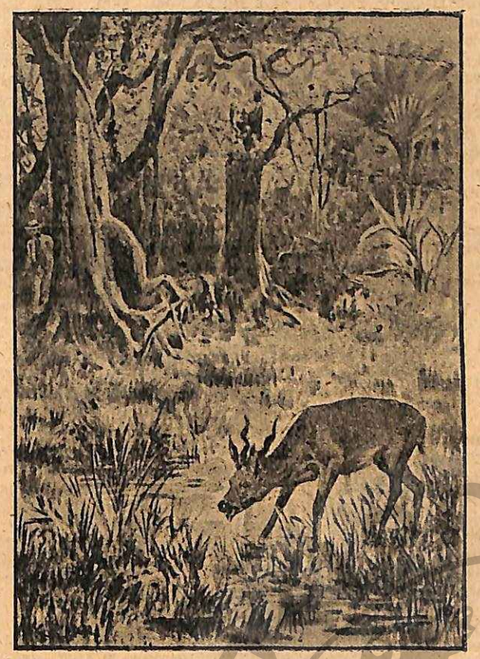

«Ἦταν μιὰ ἀντιλόπη...» (Σελ. 189, στ. γ'.)

χώριστοι. Κανένα ἐμπόδιο δὲν τοὺς παρουσιάσθηκε. Καὶ στὶς τέσσερες, τὸ ἀπόγευμα, ἔφθασαν στὴν ἀκροδασιά.

Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἀπλωνόταν μιὰ εὐφορη χώρα, μὲ βλάστηση ποὺ τὴ χρωστοῦσε μόνο στὴν παραγωγικὴ δύναμη τῆς γῆς. Λειβάδια καταπράσινα, δασάκια καὶ δένδρα, ὡς τὴν εἴσοδο τοῦ Γκρύνταλ.

Ἐλάφια καὶ ζαρκάδια περνοῦσαν ἀτὸ μακρυά. Μὰ δὲν εἶχαν ἀνάγκη νὰ τὰ κυνηγήσουν. Εἶδαν ἀκόμη καὶ πολλὰ κοπάδια καμηλοπούλια, καθὼς καὶ μερικοὺς ἐλέφαντες, ποὺ θύμισαν στὸν Φρὶτς καὶ στὸν Φραγκίσκο τὴν ἐπιθυμία ποὺ εἶχε ὁ Τζὰκ νὰ πιάσῃ καὶ νὰ ἡμερώσῃ ἕνα τέτοιο παχύδερμο.

—Ποιος ξέρει ὅμως, εἶπε ὁ Φρίτς. Μπορεῖ νὰ τὸ κατάφερε κατὰ τὴν ἀπουσία μας...

—Γιατὶ ὄχι; ἀποκρίθηκε ἡ Τζέννυ. Ὕστερ' ἀπὸ δεκατέσσερες μῆνες ποὺ λείπουμε, πολλὰ καινούργια πράγματα θὰ βροῦμε στὴ Νέα Ἑλβετία.

—Στὴ δεύτερη πατρίδα μας! ἐπρόσθεσε ὁ Φραγκίσκος.

—Φαντάζομαι, εἶπε ἡ Ντόλλ, πὼς θἄχῃ τώρα κι' ἄλλα σπίτια, κι' ἄλλα κτήματα, ἴσως καὶ κανένα χωριό...

—Ἐμένα μοῦ φθάνει ὅ,τι βλέπω! φώναξε ὁ Τζὼν Μπλόκ. Γιατὶ δὲν π.στεύω νὰ ἔχῃ τὸ νησί σας ὡραιότερη ἐξοχὴ ἀπ' αὐτή.

— Τί λέτε, κύριε Μπλόκ' ἀποκρίθηκε ἡ Ντόλλ. Ἐδῶ δὲν εἶναι τιποτα μπροστὰ στὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

— Ἀλήθεια, ἐβεβαίωσε ἡ Τζέννυ. Τὸ βιβλικὸ ὄνομα ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ κ. Ζερμάττ τῆς ἀξίζει. Κι' ἐμεῖς, εὐτυχέστεροι ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, θὰ φθάσουμε στὴ γῆ Χαναάν!

Στὶς ἑξῆς, ἄναψαν πάλι φωτιὰ ἀπὸ ξερὰ ξύλα κι' ἑτοίμασαν τὸ γεῦμα τους ὅπως τὸ πρωί. Δὲν εἶχαν ἐδῶ σπηλιὰ γιὰ νὰ διανυκτερεύσουν. Ὁ καιρὸς ὅμως ἦταν λαμπρός, δροσιὰ δὲν εἶχε πολλὴ καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ κρύο τῆς ἡμέρας, θὰ κοιμώνταν στὸ ὕπαιθρο μιὰ χαρά.

Ἐπειδὴ ὅμως, ἅμα ἐσκοτείνιασε, ἄρχισαν ν' ἀκούγωνται μακρινὰ οὐρλιάσματα, ὁ Φρίτς, ὁ Φραγκίσκος κι' ὁ ναύκληρος ἀποφάσισαν ν' ἀγρυπνήσουν μὲ τὴ σειρά τους. Προφύλαξη ὄχι βέβαια περιττή, ἀφοῦ στὸ μέρος αὐτὸ τοῦ νησιοῦ ὑπήρχαν καὶ θηρία.

Ἔτσι πέρασαν τὴ νύκτα. Καὶ τὰ χαράματα πάλι ξεκίνησαν.

Ὁ δρόμος δὲν προρουσίαζε πιὰ καμμιὰ δυσκολία. Μόνο ποὺ λοξοδρομοῦσαν κάπου κάπου, γιὰ νὰ περπατοῦν κάτω ἀπὸ δένδρα, γιατὶ ὁ ἥλιος ἔκαιγε πολύ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΜΕΣ' ΣΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ ΤΟΝ ΣΑΛΟ

ΜΙΑ ΖΩΗ

Πόσες χαρές, καρδιά μου ἐσύ,
στὸ κῦμα πλάϊ δὲ χάρηκες,
τὰ μαγεμένα δειλινὰ
καὶ τὰ γαλήνια βράδια!
— Κι' ἐγὼ μαζί σας στ' ἀνοιχτά,
γολέττες ταξιδιάρικες,
ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ γῆς,
στοῦ μπάτη μὲς στὰ χάδια!

Βαρκοῦλες νυφοστόλιστες,
τἄσπρα πανάκια λύσετε
— μιᾶς πεταλούδας τὰ φτερά —
νὰ τἀγκαλιάσει ὁ ἀγέρας
καὶ σεῖς, νεραϊδες τοῦ γιαλοῦ,
γλυκὸ τραγοῦδι ἀρχίσετε
ποὺ στὴ γαλήνη ν' ἁπλωθῇ
τῆς ἤρεμης ἑσπέρας.

Ν' ἀκούσω τὸ τραγοῦδι σας
γύρω νὰ ἰδῶ τὰ κύματα
κι' ἀπὸ ἕναν πόνο — μιὰ χαρὰ
τὰ μάτια μου νὰ κλείσω
στῆς εὐτυχίας μὲς στ' ὄνειρο,
στοῦ μπάτη τὰ φιλήματα
κι' ἄν εἶναι καὶ στὸ χέρι μου,
ποτὲ νὰ μὴν ξυπνήσω....

Ι. Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΛΗΣΜΟΝΙΑ

Οἱ κάμποι λαχταροῦσαν γιὰ δρο-
[σιά·
στὴ φωλιά, σ' ὁλόγλυκο ὕπνο τὰ
[πουλιά·
βαρειά, μουγγὴ ἡ φύση ἡσύχασμέ-
[νη·
στὸν ἥσκιο, κ' ἐμεῖς, τῆς λεύκας
[καθισμένοι

—Θὲ σὲ θυμᾶμαι, σοῦλεγα, σιώνια·
στὴ φιλία θἄναι ἀδιάφορα τὰ χρό-
[νια:—
Κι' ἀπ' τὸ κατάστρωμα γλυκὰ —
[ἀργὰ τὸ δεῖλι—
τὸ παιδιάτικο σ' ἀνέμιζα μανιτήλι.

Στὴ μαύρη ξενειτιὰ μὲ τὶς λαχτά-
[ρες
καὶ τὶς κρύφιες λιγοστές της χάρες,
ἔνοιωσα τὴν ψυχὴ νὰ φτερουγίζῃ
κι' ἄλλου φίλου τὴν ψυχὴ νὰ κα-
[θρεφτίζῃ.

Καὶ διάβηκες σὰν ὄνειρο ποὺ ἀ-
[φίνει
μιὰ θύμηση θαμπή. Στὴ γαλήνη
τῆς Εὐτυχίας, ποὺ γεννάει ἡ ξένη
[πλάση,
ὁ νοῦς μου λίγο ἔλειψε νὰ σὲ ξε-
[χάσῃ.

Λήθη

ΦΩΤΕΙΝΕΣ ΘΥΣΙΕΣ

Τὴν ἀγριάδα τῆς νύχτας μὲ τ' ἄπειρα τρεμάμενα ἄστρα, τρυπᾶ μιὰ ὠχρὴ φλόγα ἀσάλευτη, γιατὶ δὲ φυσᾷ ἄνεμος, στὴ χαλασμένη ἔπαλξη τοῦ Πύργου, ψηλὰ στὸ πυκνότερο μέρος τοῦ δάσους. Τὸ κερὶ καίει ἀργὰ στὸ φελλὸ ποὺ πλέει στὸ πνεῦμα.

Οὐρλιάσματα βοοῦν ἀπ' τὸ δάσος καὶ τὰ ἔντομα τρομαγμένα ἀνεβαίνουν πολὺ ψηλά, γιὰ νὰ πνιγοῦν στὸ πνεῦμα... Νὰ ἡ ἀλαφροπετοῦσα πεταλοῦδα μὲ τὶς χρυσὲς βοῦλες στὰ πτερὰ ποῦ προβαίνει ξάφνου ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ χάος, στρυφογυρίζει λίγο στὸ φῶς ποὺ τὴν ἕλκει καὶ ζαλισμένη πέφτει στὸ πνεῦμα· νὰ κι' ἡ περίφημη χρυσομαμοῦνα ποὺ ποιὸς ξέρει πόση ὥρα θὰ σκάλωνε, μὲ γοργὲς κινήσεις τῶν παράξενων λεπτῶν ποδιῶν της, τὸ θεόρατο τεῖχος· νὰ ἡ σχεδὸν ἄϋλη ἀράχνη ποὺ πολὺ μετὰ ἀπ' τὴ μαμοῦνα θὰ ξεκίνησε, γιατὶ ἔχει τεράστια πόδια· νὰ ἡ πηδηχτὴ νυκτακρίδα, ποὺ μὲ τρία ἅλματα φοβερὰ, βρέθηκε ἀπὸ τὴν ἄσειστη λεύκη στὴν ἔπαλξη μὲ τὸ φῶς· νὰ ἡ χρυσαλίδα, νὰ ἡ κατσαρίδα σὲ εἴδη σπάνια ἢ ἄγνωστα, νὰ κ.ι τὰ πασίγνωστα ἄχροα παιδιὰ τῆς νύκτας, πεταλοῦδια. ποὺ αὐτὰ, ἀντὶ νὰ πέσουν στὸ πνεῦμα, τσιτσιρίζονται στὴ φλόγα, καὶ ἔπειτα, πτερῶν ἀποκαΐδια πέφτουν στὸ στεγνὸ φελλό...

Νά, ἤλθε καὶ ὁ πράσινος τιτλοῦχος ἱππότης, τὸ ξακουστὸ Ἀλογάκι τῆς Παναγίας. Μὰ αὐτὸ θέλει νὰ ἐκδικηθῇ μὲ τὴ θυσία του τὸ χᾶμὸ ὅλων τῶν ἐντόμων καὶ γι' αὐτὸ ἄφησε καὶ τὴν ἀργυρὴ λίμνη του τὴν ὥρα ποῦ ἀργύρωνε ἡ ἀνατολή. Πηδᾶ θαρραλέα κι' ἀρπάζει στὸ μισολιωμένο κερὶ καὶ ἁρπαμένο πέφτει στὸ πνεῦμα. Μιὰ ὑπερμεγέθης γαλανὴ φλόγα θέριεψε τότε μέσ' ἀπ' τὴ γοῦβα, σὴ χαλασμένη ἔπαλξη, ἐνῷ ἡ μελαχροινὴ Σελήνη ἀνέτελλε ἀπὸ τὸ ἀπέραντο μελανὸ καὶ σκληρὸ μυστήριο τοῦ ὁρίζοντο, καὶ ἡ σκουριασμένη κουκουβάγια τοῦ Πύργου ἔκραξε βραχνὰ δώδεκα.

...Ὅταν ἡ κουκουβάγια ξανάκραξε δώδεκα, ὁ ἐντομοσυλλέκτης τοῦ Πύργου ἀναίβηκε στὴν ταράτσα κι' εἶδε τὴ γοῦβα ἀδειανὴ πάνω στὴν ἔπαλξη — Ἐξητμίσθη ; ἐσκέφθη καὶ βύθισε τὸ βλέμμα του στὸν αὔθριον ὁρίζοντα καὶ στὸ βαθὺ πράσινο δάσος, ἀπ' ὅπου οὐρλιάσματα πιὰ δὲν ἔφταναν. Μόνο ἡ σελήνη εἶχε ἰδῆ τὸ διπλὸ χσιμὸ, κάψιμο καὶ πνιγμὸ, τὴν ἄφταστη φωτεινὴ θυσία.

Σείριος

Η ΝΥΧΤΑ

Σιμώνει ἡ νύχτα καὶ σιγὰ
διαβαίνει τὸ φεγγάρι
τρεμουλιαστὰ τρεμουλιαστὰ
μὲ κάποια θεία χάρη

Μεσ' στὸ σκοτάδι τῆς νυχτιᾶς
κάποιο σκυλὶ πλαγιάζει
καὶ μέσα σὲ μιὰ λαγκαδιὰ
ἕνα θεριὸ βρυχᾶται.

Τί γάχει τάχα τὸ σκυλί;
καὶ τὸ θεριὸ τί γάχει;
ἐρώτησα γιὰ νὰ μοῦ ποῦν
οἱ λαγκαδιές, οἱ βράχοι.

Ἄκουσα τότε νὰ μοῦ λὲν
μὲ μιὰ φωνὴ σβυμένη :
ρώτησε τὴν καρδούλα σου
τὴν πολυπικραμένη.

Κωνσταντινουπολιτάκι

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἄνοιξε τὸ παράθυρο.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν συννεφιασμένος. Ἀντίκρυ του ὁ τοῖχος τοῦ νοσοκομείου.

Κι' ὁ δρόμος, ἴσιος κι' ἔρημος Ἀφαιρέθηκε κοιτάζοντάς τον. Δὲ θὰ ξαναβλέπε γιὰ πολὺν καιρὸ τὴ διπλανὴ καγκελόπορτα, ποὺ ὅταν ἄνοιγε ἔκανε σὰ glissando βιολιοῦ. Οὔτε τὸν ἀριθμὸ ἀπέναντι στὸν τοῖχο, μὲ μεγάλα κόκκινα ψωργιασμένα γράμματα, ποὺ τὸν χαιρετοῦσε κάθε πρωὶ μόλις ἄνοιγε τὸ παράθυρό του.

Ἔκανε κρύο, θέλησε νὰ κλείσῃ τὸ τζάμι. Ἡ καμαρά του σκοτείνιασε περισσότερο καὶ τοῦ φάνηκε πιὸ κρύα. Τὸ ξανάνοιξε. Θυμήθηκε κάτι κάρτες ποὺ εἶχε βγάλει ὁ Ἀμεριканικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς καὶ ποὺ ἔλεγαν: «ἀγάπησε καθαρὸν ἀέρα εἴτε ἐργάζεσαι εἴτε παίζεις». Χαμογέλασε. Ἔν ἀμάξι πέρασε. Δὲν καταλαβαίναν αὐτοὶ τίποτα ἀπὸ τὴ λύπη του. Χαζογελοῦσαν. Τὰ γέλια τοῦ ἀμαξᾶ τοῦ πέρασαν τὴν καρδιά.

Κοίταξε μακριὰ στὸ βοριό: ἕνας τοῖχος, μιὰ αὐλή, ὕστερα ἕνα ὑπόστεγο. Καὶ πέρα φαίνουνταν σὰν καμμιὰ πλατεῖα, σὰν κανένα δάσος... κι' αὐτὸς δὲν ἤξερε τι ἦταν. Πολλὲς φορὲς εἶ, ε πῇ νὰ πάει ἐκεῖ, ἀλλὰ φοβήθηκε νὰ μὴ χαλάσῃ ἡ ἰλλουζιόνα του ὅπως τὴν ἔλεγε.

«Σήμερα δὲ χάνω τίποτε ἂν πάω, ἀφοῦ τἀρίνω πιά», εἶπε. Σταμάτησε. Κατάλαβε τώρα τὶ ἦταν. Ἦταν ἡ αὐλὴ τοῦ ἄλλου νοσοκομείου. Μακριά, μακριὰ φαίνουνταν σὰν πανόραμα, ἢ κινηματογράφος, οἱ ἀρρῶστοι μὲ τὴς ἄσπρες φορεσιές.

—Γιάγνη! ἔλα νὰ φᾶμε!

—Δὲν πεινῶ!

—Καλά, ἔλα κάτω ὅμως.

Ἐκλεισε τὸ παράθυρο. Μουρμούρισε καὶ κατέβηκε...

Δροσοσταλίδα

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

—«Ἐμπρὸς κύριοι, ἀρχίζει ὁ ρήτωρ, πωλοῦνται μία λίρα ἐπιχρυσωμένη, ἕνα κάλπικο εἰκοσαράκι καὶ ὁ πίλος τοῦ ἀγαπητοῦ συναδέλφου Μ.τσοπούλου, ποὺ λείπει στὸ διάλειμμα, πρὸς δραχμὰς μηδὲν καὶ τριακόσια ἑβδομῆντα πέντε χιλιοστά...

—«Τριακόσια ἑβδομῆντα ἕξη! ἀνεβαίνει ἕνας.

—«Ἑβδομῆντα ἑπτὰ καρπαζιές! συμπληρώνει ἄλλος.

—«Ἀφῆστε τ' ἀστεῖα, κύριοι, ἐξακολουθεῖ ὁ ρήτωρ· ἡ πατρὶς καταστρέφεται καὶ ἡ λίρα ἀνεβαίνει. Κάτω ἡ λίρα! Νὰ κατεβάσουμε τὴν λίρα! Ἐμπρός, παιδιά!»

—«Νὰ κατεβῇ! Νὰ κατεβῇ! Ἐγὼ προσφέρω πέντε χιλιάδες λίρες τῆς Ἀβυσσινίας μελανὲς ὡς τὸ γάλα, πρὸς δραχμὰς τρεῖς καὶ εἴκοσι πέντε λεπτὰ τὴν χιλιάδα.

—«Καὶ ἐγὼ τὴν λύρσν τοῦ Ὀρφέως, ποὺ τὴν ἀγόρασα ἀπὸ ἕνα παλαιοπώλη, πρὸς τριάκοντα δύο λεπτὰ ἀκριβῶς.

—«Βίρα, παιδιά, καὶ τὸ διωρθώσαμε τὸ συνάλλαγμα, ἐνθουσιάζεται ὁ ρήτωρ· ἐμπρὸς τώρα νὰ κατεβάσουμε καὶ τὴν ἀγγλική. Τριάντα τρεῖς, τριάντα δύο, τριάντα, ἔχει ἄλλος; Εἴκοσι ὀκτώ,

—«Εἴκοσι πέντε!

Καὶ οἱ ἀριθμοὶ πέφτουν βροχὴ καὶ ἡ λίρα κατεβαίνει. —«Λοιπὸν ἐμπρός! κατεβάσετέ την καὶ σεῖς λιγάκι! «Αἴφνης τηλεφώνημα: «ἔρχετε ὁ Γυμνασιάρχης!» Πανικὸς στὸ χρηματιστήριον, ἀνακόπτονται αἱ πωλήσεις, ἀναστέλλονται αἱ ἀγοροπωλησίαι, οἱ μαθηταὶ σκορπίζονται στὰ θρανία κι' ἡ λίρα,—ὄχι, ὁ Γυμνασιάρχης ἤθελα νὰ πῶ—ἀνεβαίνει..., στὴν ἕδρα·

Τὸ διάλειμμα ἐτελείωσε.

Μικρὸς Μετανάστης

Ο ΓΑΛΟΣ

Κάποτε ἕνας χωριάτης χτύπησε Ἀπάνου στὴ μέθη ἕνα συγχωριανό του. Ὁ δικηγόρος του τοῦ εἶπε ὅτι ἡ ὑποθεσή του ἦταν ἄσχημη καὶ ὅτι θὰ πλήρωνε πρόστιμο καὶ θὰ πήγαινε καὶ στὴ φυλακή. Τότε ὁ χωριάτης εἶπε:

«Ἄν στείλω ἕνα γάλο στὸ δικαστή, δὲ θὰ τὸν ἐξευμενίσω;»

«Πᾶ πᾶ πᾶ, ἀπάντησε ὁ δικηγόρος· ἂν τὸ κάμῃς αὐτό, θὰ τιμωρηθῇς ἐπὶ ἀποπείρᾳ δωροδωκίας!»

Ὕστερ' ἀπ' ὀλίγες μέρες, ἔγινε ἡ δίκη. Ὁ δικηγόρος ἔβγαλε ἕνα λόγο μεγάλο καὶ ἀπέκρουσε τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ εἰσαγγελέως. Ὁ κόσμος χασμουρήθηκε, νύσταξε, χειροκρότησε καὶ ὁ κατηγορούμενος ἀθωώθηκε.

Ὅταν ὁ χωριάτης καὶ ὁ δικηγόρος βγῆκαν ἔξω, ὁ δικηγόρος τὸν ρώτησε:

—«Γιατὶ δὲν μ' εὐχαριστεῖς; Σ' ἐμένα δὲ χρεωστᾶς τὴ σωτηρία σου;

—«Ἀ μπά! ἀπάντησε ὁ χωριάτης, τὴ σωτηρία μου τὴ χρωστῶ στὸν ἅγιο Παφνούτιο, τὸν πατρωνά μου, ποὺ μὲ φώτισε νὰ στείλω στὸ δικαστὴ ἕνα γάλο!»—

—«Πῶς;» ἐφώναξε ὁ δικηγόρος, «ἔστειλες τὸ γάλο;

—«Ναί.

—«Καὶ δὲ φοβήθηκες τὴν τιμωρία;

—«Τὴ φοβήθηκα, ἀπάντησε ὁ χωριάτης· καὶ γι' αὐτὸ ἔστειλα τὸ γάλο... ἐκ μέρους τοῦ ἀντιδίκου μου!»

«Μετάφρασις» *Σπάρτακος*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ *Δισκάκι* γράφει σ' ἕνα φίλο του καὶ στὸ τέλος προσθέτει:

«Ἂν τυχὸν δὲν λάβῃς τὸ γράμμα μου, νὰ κάνῃς παράπονα στὸν κ. διευθυντὴ τοῦ Ταχυδρομείου.»

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καλαματιανὸ Λουλούδι

* * *

Ἡ *Μαμμά*, σκεπάζοντας τὸ μικρό της:—Κοιμήσου, παιδί μου...

Ὁ *μικρός*:— Θὰ κοιμηθῶ, μαμμά. Ἂν πεινάσω ὅμως, κοίταξε νὰ μὲ ξυπνήσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κωνσταντινοπουλιτάκι

* * *

Ὁ Πατέρας τοῦ Τάκη, ποὺ εἶναι ταγματάρχης, μιὰ μέρα τὸν ρωτᾷ:

—Τί θὰ γίνῃς, Τάκη, ὅταν μεγαλώσῃς;

—Συνταγματάρχης, μπαμπᾶ!

—Καὶ γιατί;

—Γιὰ νὰ σὲ βάζω στὴ φυλακὴ ὅταν μὲ δέρνῃς!

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Σμυρναϊκοῦ Ἀστέρος

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχερσίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν *Αἰγύπτῳ* καὶ *Κύπρῳ* Συνδρομηταὶ ἠμποροῦν νὰ στελοῦν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπέζης Ἀθηνῶν ἢ Τροπέζης τῆς Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

195ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1921

Ὁ τρέχων 192ος Διαγωνισμὸς εἶναι προκηρυχθεὶς διὰ ὅλον τὸ ἔτος 1921, μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν, ἐὰν δὲν ἀφήσουν ἀρκετὰς Ἀσκήσεις, νὰ γίνῃ καὶ ἄλλον διαγωνισμὸν διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν. Καὶ Συλλογὰς μὲν ἐστάλησαν πολλὰς· αἱ δημοσιεύσιμοι ὅμως Ἀσκήσεις ποὺ περιέχουν, δὲν θὰ ἀρκέσουν ἔφθαναν ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ στείλετε καὶ ἄλλες. Καὶ ἰδοὺ σήμερον ὁ νέος 195ος διαγωνισμὸς τοῦ ὁποίου οἱ ὅροι εἶναι οἱ ἀκόλουθοι:

1. —Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος δωρεὰν ὅλοι ὅσοι ἔχουν *ψευδώνυμον* διὰ τὸ 1921, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ *λεπτῶν 50* τὸ γραμματόσημον, οἱ λοιποὶ συνδρομηταί, καὶ *δραχμῆς* οἱ ἀγορασταί.

2. —Ἕκαστος τῶν διαγωνιζομένων πρέπει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν Συλλογὴν *Πνευματικῶν Ἀσκήσεων πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημοσιεύτων*, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγώτεραι τῶν 15, *οὔτε περισσότεραι τῶν* 20.

3. — Αἱ συλλογαὶ προτιμῶνται νὰ εἶνε ὅσο τὸ δυνατὸν πλήρεις. Ὅταν ἀποτελοῦνται δηλαδὴ ἀπὸ Ἀσκήσεις ὅλων τῶν εἰδῶν, μὲ τὴν σειρὰν ποὺ δημοσιεύοντι συνήθως εἰς τὴν Διάπλασιν». Δὲν ἀποκλείονται ὅμως αἱ Συλλογαὶ περιέχουσαι ὁ ἰγώτερα εἶδη μὲ περισσοτέρας Ἀσκήσεις ἐξ ἑκάστου, ἢ καὶ ἓν μόνον εἶδος (ὅλος ὁ κύκλος π.χ.)

4. — Ἐπειδὴ τώρα δημοσιεύονται αἱ Ἀσκήσεις *Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς*, ἀπὸ τὰς 15 ἢ 20 Ἀσκήσεις ἑκάστης συλλογῆς *δύο ἢ τρεῖς εἰμπορεῖ* νὰ εἶναι Γαλλικαί. Αὐταὶ ὅμως δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι πρωτότυποι. Εἰμπορεῖ τινὲς καὶ νὰ ἐρανισθῇ ἀπὸ γαλλικὰ περιοδικά. Πλησίον ἑκάστης Γαλλικῆς Ἀσκήσεως, ὁ στέλλων πρέπει νὰ σημειώνῃ ἂν *εἶναι ἰδική του, ἢ ἂν εἰλήφθη ἀλλοθεν καὶ ἀπὸ ποῦ*.

5. — Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν *«Διαβεβαίωσιν»* καὶ νὰ ὑποσημειώσῃ αὐτὴν μὲ τὸ *ἀληθές του ὄνομα*: Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, διαβεβαιῶ τὴν Διάπλασιν, ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, ἐντὸς τῶν Δημωδῶν γραμμάτων καὶ τῶν Γαλλικῶν, συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλαχόθεν ἐκ χειρογράφου ἢ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα λεγομένην παρ' ἄλλου».

6. — Συλλογαὶ περιέχουσαι ἀντιγραμμένας ἀλλοθεν, ἤτοι κλοπιμαίας Ἀσκήσεις, ἀποκλείονται τοῦ Διαγωνισμοῦ. Ἀποδεδειγμένα καταγγελίαι περὶ τούτου εἶναι δεκταὶ ἀπὸ πάντα ἀναγνώστην.

7. — *Ἀπέναντι* ἑκάστης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τῆς σελίδος, *πρέπει ἀφεύκτως νὰ εἶναι γραμμένη ἡ λύσις της*.

8. — Ὅσοι λησμονήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώσουν εἰς τὸ τετράδιον τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταχθοῦν εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν *οἱανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν*.

9. — Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶναι πολὺ καθαρογραμμέναι καὶ εὐσνάγνωστοι *εἰς μεγάλα καὶ ἐκ κοινοῦ χάρτου τετράδια*.

10. —Αἱ Συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι: «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 195ον Διαγωνισμὸν» εἶναι δεκταὶ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου ἐ. ἔ.

11. — Κατὰ τὸ διάστημα τῆς β' ἐξαμηνίας θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν «Διάπλασιν» Ἀσκήσεις κατ' ἐλευθέραν ἐκλογήν, ἐκ τῶν ἐγκριθησομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Ἕως δὲ νὰ προκηρυχθῇ νέος Διαγωνισμός, *οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν*.

12. — Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶναι οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὅρους; πάντων τῶν μιγάλων Διαγωνισμῶν τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ Ϛ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ Βραβείων. (Φυλ. 1 — 3).

Τ'ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος 192ου Διαγωνισμοῦ πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευθοῦν ἀργότερα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 18 Μαΐου 1921

Στερεότυπον: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὔκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἅμα τὸν διαβάῃ προσεκτικά.(Ἴδε φυλ.1 - 3.)

ΟΣΟΙ μοῦ ἔστελναν, κάθε τόσο, ὅταν τοὺς ἐκάπνιζε, ἀπὸ δύο-τρεῖς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις—μὲ τὴν ἀξίωση νὰ δῶ ὁ σιευθοῦν στὸ ἑπόμενο φύλλο καὶ ἀποροῦσαν πολὺ ποὺ δὲν τὶς ἔβλεπαν καὶ μοῦ ἔκαναν παράπονα, —λάβαιναν ἀπὸ μένα στερεότυπη τὴν ἀπάντηση: «Δὲν δέχομαι τώρα Ἀσκήσεις. Περίμενε νὰ προκυρηχθῇ ὁ σχετικὸς διαγωνισμός.» Ἐ, σήμερα, τέλος πάντων, ὁ διαγωνισμὸς προκηρύσσεται. Κι' οἱ φίλοι μου ἀ τοί, ποὺ ἔβρασνίζοντο τόσον καιρὸ καὶ μ' ἐδασάνιζαν ἀδίκως, μποροῦν νὰ ἱκανοποιηθοῦν καὶ νὰ μὲ ἱκανοποιήσουν, Ἄς κάμουν καὶ ἄς μοῦ στείλουν μιὰ Συλλογὴ Ἀσκήσεων σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους. Μποροῦν νὰ χρησιμοποιήσουν καὶ τὰς Ἀσκήσεις ποὺ μοῦ ἔστειλαν ἤδη.

Πολλοὶ ἀπ α'τοὺς ποὺ ἔλαβαν τὴν Ἀγγελία τῶν Ἀπάντων τοῦ κ. Ξενοπουλοῦ, γράφουν καὶ ρωτοῦν ποιὰ εἶναι ἡ τιμὴ τῶν βιβλίων ποὺ ἀγγέλλονται διὰ τὸ 1921, διὰ νὰ ἐγγραφοῦν εἰς α'τὰ συνδρομηταί. Ἄς μάθουν λοιπὸν ὅτι ἡ τιμὴ δὲν προσδιωρίσθη ἀκόμα. Μόνον ὅταν θὰ ἐκδίδεται κάθε βιβλίον, θὰ ἀγγέλλεται μὲ τὴν τιμήν του. Καὶ τότε μόνον θὰ μπορῇ κανεὶς νὰ μοῦ τὸ παραγγείλῃ.

Ὁ *Ἀφελὴς Γυμνασιόπαις* μοῦ ἀναγγέλλει ὅτι ὁ Σύλλογος «Κόσμος τῆς Διαπλάσεως», ἵδρυσε κι' ἕνα «Ὅμιλον Ἐκδρομῶν», Εἶπα καὶ ἄλλοτε ὅτι ἡ ἰδέα εἶναι καλὴ γαὶ τὴ σύστησα στοὺς φίλους μου. Χαίρω τώρα π ὺ μερικοὶ τὴν πραγματοποιοῦν κι' εὐχομαι νὰ εὕρουν κι' ἄλλους προθύμους. Ὁ κ Φαίδων θὰ σᾶς γράψῃ μιὰ σχετικὴ ἐπιστολή.

Καταχαρούμενη, ἡ *Στάσα Στεφανάκι* μοῦ ἀναγγέλλει τὸ ξεσπάθωμά της. Γιὰ μένα, λέγει, δὲν εἶναι τίποτα νὰ ἔχω ἀκόμα μιὰ συν ρομήτρια· ἀλλὰ γιὰ κείνη εἶναι σπουδαῖο· γιατὶ «αἰσθάνθηκε μεγάλη χαρὰ ποὺ κατόρθωσε νὰ μοῦ δείξῃ τὴν εὐγνωσύ η της γιὰ τὴν ἐνεργεσία π ὺ τῆς παρέχω.» Ευχαριστῶ πάρα πολὺ τὴν καλὴν μου φίλη!

«. . . Ἀλλὰ λαβὼν τὸ πρῶτο φύλο, παρετήρησα ὅτι ἐγράφεσο εἰς τὴ Δημοτική. Ὢν ὅμως λάτρης τῆς καθαρευούσης. πολὺ δισπρεστήθην, ἀλλὰ ἀφ' ἑτέρου ἡ ὑλη σας μοῦ ἀρέσει τόσον ὥστε νὰ ἐξουδετερῇ τὴν γλῶσσαν».—Δὲν τὸ πιστεύω, Ι. Σ. ὅτι εἶσαι λάτρης τῆς καθαρευούσης, ἀφοῦ, μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου, τὴν γράφεις τόσο ἄσχημα καὶ μὲ τ σα ὀρθογραφικὰ καὶ συντακτικὰ λάθη. Ἄκουσέ με, παιδί μου. Αὐτὴ ποὺ γράφω ἐγώ, εἶναι ἡ γλῶσσα «τῶν ἐνδόξων προγόνων μας». Γιατὶ γράφω ὅπως μιλοῦμε σήμερα ὅλοι· καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιο ἔκαναν τότε κι' ἐκεῖνοι..

Θρακικὸν Ἰδεῶδες, ἔδειξα τὰ γράμματά σου στὸν κ. Ξενόπουλο καὶ μοῦ εἶπε νὰ σοῦ ἀπαντήσω πὼς ἔχεις δίκιο. Δὲν εἶναι βέβαια ἀντίφασις, λέγει, εἶναι ὅμως ἔλλειψις νὰ μὴν ἀναφέρεται, ὅτι ὁ γαμπρὸς ἦταν ὀρθόδοξος καὶ ὅτι κατὰ τὸ δόγμα του ἔπρεπε νὰ γίνῃ τὸ στεφάνωμα τῆς καθολικῆς Ἑλδας. Ὁ ἀναγνώστης, ὁ προσεκτικὸς ὅπως ἐσύ, μὲ τὸ δίκιο του θ' ἀπορῇ. Καὶ γι' αὐτὸ σὲ δεύτερη ἔκδοση του «Ἀντάρτη», θὰ προστεθοῦν λίγες λέξεις γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ἔχω τὴν ἰδέα, *Ἔλλη Σ.*, ὅτι ἐπίτηδες ἡ γιαγιά σου ἔκαμε νὰ κερδίσῃς στὸ γάντες γιὰ νὰ σ ὦ δώσῃ ν' ἀγοράσῃς τὸν ποθούμενον τόμον. Ἔχουν συχνὰ τέτοιες πονηριὲς οἱ γιαγιάδες, ποὺ τὶς ὑπαγορεύει ἡ μεγά η τους στοργή. Ἤθελε νὰ σοῦ προξενήσῃ διπλῆ εὐχαρίστησῃ: μιὰ μὲ τὸν τόμον, καὶ μιὰ μὲ τὴν ἰδέα πῶ, σοῦ τὸν χάρισε ἡ τυχη «ὡς ἐκ θαύματος». Τὶ λὲς καὶ σύ; Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι κι' ἔτσι; Ἀλλὰ μὴ τῆς πῆς τίποτα, γιατὶ θὰ σοῦ τὸ ἀρνηθῇ...

Ναί, *Πέγκροφ*, τώρα ποὺ πῆρες ψευδώνυμο, νὰ μοῦ γραφῆς συχνὰ γιὰ νἀναπλη ὡσῃς ὅ,τι ἔχασες τόσον καιρό. 12 - 13 ἐ ὧν, ἔ, δὲν εἶσαι βέβαια μεγάλος, μὰ οὔτε καὶ μικρός. Πολλὰ κάνουν καὶ πολὺ διαπρέπουν στὸν κόκλο μας παιδιὰ τῆς ἴδιας ἡλικίας.

Καὶ τὸ δικό σου γραμματάκι, *Λευκὲ Κρῖνε*, μ' εὐχαρίστησε πάρα πολύ. Χαίρω ποὺ ἔγεινες καλὰ καὶ μπόρεσες τέλος νὰ μοῦ γράψῃς. Πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὰ λόγια τῆς ἀγάπης, καὶ σένα καὶ τοὺς δικούς σου; Κι' ὁ κ. Φαίδων σ' ευχαριστεῖ πολὺ γι' αὐτὰ ποὺ γράφεις περὶ τῶν «Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν».

Νὰ κι' ἡ καινούργια μου μικρούλα φίλη *Θέκλα*, ποὺ ἔχει τόση χαρὰ ποὺ ἔγεινε συνδρομήτρια μου, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ξέρῃ...ποιὸς τὴν ἐνέγραψε! Ποιός, ἔ; Μήπως ξέρετε σεῖς νὰ τῆς τὸ πῆτε; "Ἀν καὶ γι' αὐτό, λέει, δὲν τὴ νοιάζει καὶ τόσο πολύ. Θὰ μὲ διαβάζῃ, θὰ μοῦ γράφῃ, θὰ εἶναι μαζί μου εὐτυχισμένη καὶ... ἐπιφυλάσσεται νὰ ευχαριστήσῃ τὸν ἄγνωστο ευεργέτη της, ὅταν τὸν μάθῃ.

Εἶπα, *Ἀκτίς*, στὸν κ. Ξενόπουλο νὰ σοῦ στείλῃ τὴν ἀγγελία του. Ἀλλὰ γιατὶ τόση συστολὴ καὶ μετριοφροσύνη; Τὴ στειγμὴ ποὺ ἐδήλωσε ὁ ἴδιος, ὅτι τὴν στέλλει ς ὅλους ὅσοι τὴ θέλουν, μποροῦσες ἐξαίρετα νὰ τοῦ τὴ ζητήσῃς ἀπ' ευθείας. Μποροῦσες; ἐπίσης νὰ γνωρίσῃς τὸν κ. Τέλλο "Ἄγρα, ἀσοῦ τὸ ἐπιθυμῆς τόσον καιρὸ κι' ἀφοῦ σοῦ ἐδόθηκε μιὰ ευκαιρία. Λὲς ὅτι «ξέρεις νὰ περιμένῃς». Κι' αὐτὸ βέβαια προτέρημα. Ἀλλὰ δὲν χειάζεται παντοῦ. Ἡ ζωὴ θέλει περισσότερο θάρρος, λιγώτερους διεταμμούς.

Ἰδεώδης Καρδία, μὲ πολλὴ μου χαρὰ ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Ναί, ἔχεις δίκιο, ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ Ἑλληνικοῦ Μελοδράματος μαρτυρεῖ πόσο λίγη εἶναι ἡ φιλομουσία τοῦ κοινοῦ. Ντροπή μας, ἀλήθεια, νὰ γεμίζουμε τὰ θέατρα τῶν ἐπιθεωρήσεων, καὶ νἀρίνουμε ἄδειο τὸ θ'ατρο ὅπου παίζεται μιὰ «Τζοκόντα» ἢ ἕνας «Κουρεὺς τῆς Σεβίλλης». Σὲ συγχαίρω γιὰ τὴ διαμαρτυρία, ποὺ δείχνε. ἀληθινὴ ἀγάπη πρὸς τὴν καλὴ μουσική. "Ἐ, σὲ λίγα χρόνια, ὅταν θὰ μεγαλώσετε σεῖς, τέτοια παρατράγωδα δὲν θὰ συμβαίνουν. Κι

λὺ καλό, καὶ πρωτότυπο· θὰ τὸ ἤθελα μόνο πιὸ σύντομο.— «Νοτιὰ». Εἰκόνα συνειθισμένη· πάντα ὅμως καλή: ὁ Βράχος καὶ τὸ Κῦμα.»— «Ζωή». Ρεαλιστικό, ζωντανό, ἀληθινό. Λένε πὼς ὅ,τι εἶναι ἀληθινό, εἶναι κι' ὤμορφο. Ἄλλοι δὲν τὸ παραδέχονται. Τί ὡραῖο, θὰ σᾶς ποῦν, μπορεῖ νἄχῃ αὐτὸς ὁ μεθυσμένος; Ὁ **Ἄνθρωπος**, ποὺ περιγράφει ἔτσι καλά, μποροῦσε νὰ διαλέξῃ τίποτ' ἄλλο.—«Γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ». Σατυρικό, ἀρκετὰ νόστιμο καὶ μὲ ἀφέλεια γραμμένο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεο"μενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1921. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Κυανόλευκο Λάβαρο*, ἀ. (ΓΜ). ***Κρητικιὰ Ἀντάρτισσα***, κ. (ΔΚ). *Μεφιστοφελῆς*, ἀ. (ΚΧ). ***Φιλελεύθερος***, ἀ. (ΓΧ). ***Πεινασμενάκης Νησιτικόπουλο***, ἀ. (ΧΤ). ***Ἀγκάθι***, ἀ. (ΦΝ). ***Ξανθὴ Βιολίστρια***, κ. (ΜΠ). *Πειραϊκὴ Χερσόνησος*, ἀ. (ΓΜ).

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων: *Ἄσπρος Γάτος*, ἀ. *Κολομπίνα*, κ. *Ὄνειρον τῆς Κύπρου*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπ. 5. Διὰ τὰς περιπλέον λεπτὰ 10 ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Ροδοδάκυλη Αὐγοῦλα* μὲ *Ἀλτρουΐστριαν*, *Ρεζεντά*, *Ὠχρὰν Ὀνειροπόλον*, — ἡ *Ντολορὲς* μὲ *Δοξασμένο Κρητικόπουλο*, *Ὑπερήφανη Κρητικοπούλα*, *Υἱὸν τῆς Ἑλλάδος*, *Καπνόν*, *Φριδολίνην*, *Φιλέρημον*, *Ἀνοικτόκαρδον*, *Κρητικάτσι*. — ὁ *Σκλαβωμένος Κύπριος* μὲ *Χρυσαυγὴν*, *Δακρυοστάλαχτη*, *Ἀετόπουλο*. — ἡ *Σοφία δὰ Μολὶν* μὲ *Φρουρὸν τοῦ Δικαίου*, *Ἱέρειαν τοῦ Πόνου*, *Γυιὸ τοῦ Ψηλορείτη*. — ὁ *Μαρμαρωμένος Βασιληᾶς*, μὲ *Ἀετόπουλο*, *Ἄνθος Ἐλαίας*, *Ἀετιδέα*.

Ἡ ***Διάπλασις ἀσπάζεται*** τοὺς φίλους της: *Μίκην Ζέζαν* (τὸ ἐπρόσθεσα·) *Μαρμαρωμένον Βασιληᾶν* (ὄχι, αὐτὸ δὲν γίνεται·) *Ρήγισσαν Τρανήν* (σοῦ ἔγραψα τὴν 27 Ἀπριλίου καὶ περιμένω·) *Σκλαβωμένον Κύπριον* (συνεμορφώθην·) *Πόντιον Ἀμαθῆ* (δυστυχῶς, τὰ τυπογραφικὰ λάθη εἶναι ἀναπόφευκτα· καὶ στὰ βιβλία ἀκόμη, ποὺ οἱ συγγραφεῖς ἔχουν καιρὸ νὰ κάνουν ὅσες διορθώσεις θέλουν, δὲν ἀποφεύγονται· πόσο μᾶλλον στὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά ποὺ τυπώνονται πάντα μὲ βία· κι' ὅμως τὸ περιοδικό μας ἔχει τὰ λιγώτερα·) *Μαγεμένο Τσοπανόπουλο* (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸν προβιβασμό· ναί, εἶμαι πολὺ ευχαριστημένη ἀπὸ τὴ δράση τοῦ συλλόγου σας·) *Ἐραστὴν τῆς Φύσεως* (ναί, χάρηκα πάρα πολύ· ἔλαβα, ευχαριστῶ·) *Ἐλπιδοφόρα Ἑλληνίδα* (τὸ ἤξερα πὼς δὲν μποροῦσες νὰ μὲ ξεχάσῃς· χαίρω ποὺ ἔγεινες καλά· ἂν δὲν ἐδημοσιεύθη ἡ ἀγγελία, θὰ πῇ ὅτι δὲν ἔλαβα·) *Ἀεράκι τῆς Πόλης* (ευχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ περιμένω τἀποτελέσματα· χαιρετισμοὺς στὴν *Ἑλληνικὴ Προτομή*·) *Κολίβριον* (ἔστειλα· διὰ τὸν Φωκ. ἐνεκρίθη τὸ ψευδ. *Νικηφόρος Ἕλλην* σ ὁ 18ον φύλλον·) *Πρίγκηπα τῆς Οὐαλίας* (πῶς λέγεται αὐτὸς ὁ καθηγητής; ἔστειλα·) *Λάμψιν τῆς Ἀρετῆς* (ἔστειλα· χάρηκα πολὺ γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις·) *Ἄστρον τῆς Εὐτυχίας* (πολὺ ὡραῖο τὸ γράμμα σου! τὸ «Μυστικὸ τῆς Κ. Βαλέραινας» ἐξηντλήθη· τὸ ψευδώνυμο ποὺ ρωτᾶς δὲν τὸ ἔχει ἄλλος·) *Ἀλτρουΐστριαν* (ἡ ἀγγελία σου ἐδημοσιεύθη στὸ 20ὸν.) *Ἀγαθὸν Διάβολον* (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν προαγωγή· ὥστε τοῦ χρόνου θὰ σ' ἔχω ἐδῶ, τί χαρά μου!) ***Ντολορὲς*** (νὰ ἡσυχάσῃς· ἰδὲς τί ἀπαντῶ παραπάνω στὴν *Καστ. Πριγκίπησσα*). *Πτερωτὴν Καρδιὰν* (τί νὰ σοῦ πῶ,·ς αὐτοὺς δὲν πρέπει νὰ ξαναστείλῃς· περαστικὰ τῆς γιαγιᾶς). ***Ἀνοικτόκαρδον*** (ἔχει καλῶς·) *Ναυτόπουλο τῆς Ὕδρας* (ἔλαβα·) *Ἀνθρωπόμορφον Γορίλλαν* (ευχαριστῶ πολὺ τοὺς κκ. καθηγητὰς ποὺ σᾶς λένε γιὰ μένα καλά.) *Ἀφορισμένον Κῦμα* (κι' ἐγὼ χαίρω νὰ μοῦ γράφῃ.·) *Ἀμάραντον*, *Ἀθηναῖον Ἱππότην*, *Φάουστ*, *Λήθην*, κτλ. κτλ.

Σιδηροῦν Δοῦκα, *Ἄσπρον Γάτον*, *Κολομπίναν*, *Οὐράνιον Θόλον*, (ἔλαβα, ευχαριστῶ).

Γλαῦκον, *Κολοκοτρώνην*, *Φιλελεύθερον*, (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *17ην Μαΐου*, θὰπαντήσω εις τὸ προσεχές.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 194ου Διαγωνισμοῦ λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22ας Ἰουλίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων].

371. Λεξίγριφος

Μιὰ πρόθεση δισύλλαβη
Μὲ μιὰ ἡμέρα ἐνώθηνε,
Κι' ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἕνωση
Θεὰ ξεφανερώθηκε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνέιρου τῆς Κύπρου

372. Λογοπ. Συλλαβόγριφος

Τοῦτο πάλι εἶναι ἄλλο;
Μὴ δυὸ σῖ ποτέ σου πῆς,
Γιατὶ μέσ' στὸν πιὸ μεγάλο
Ποταμὸ θενὰ πνιγῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θρύλου

373. Στοιχειόγριφος

Σ' ἕνα νόμισμα ἀπ' τὰ ξένα
Ρίχνω μέσα Γράμμα ἕνα
Καὶ μετακινῶ τὸν τόνο·
Κι' ἀπ τοὺς δώδεκα τοὺς γιοὺς
Πατριάρχη, τοὺς γνωστούς,
Κάποιον, λῦτα φανερώνω.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Νικητήρ. Σάλπισμα

374. Μεταγραμματισμὸς

Ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφήσῃς,
Νῆσος εἶμαι καὶ μεγάλη.
Ἂν τὸ Ρῶ μου κάνῃς Σῖγμα
Νῆσος πάλι θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κῦμα τοῦ Αἰγαίου

375. Δημῶδες Αἴνιγμα

Ἀπέξω Ἀράπης
Καὶ μέσα Τοῦρκος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βιβλιοφάγου

376. Κρῖκοι

```
*  *  *  *  *  *  *  *  *
*        *     *        *
*        *     *        *
*        *     *        *
*        *     *        *
*        O     O        *
*                       *
*                       *
*                       *
*                       *
```

Ὁριζοντίως, διάσημος Λακεδαιμόνιος. Καθέτως, δεξιὰ θεά, ἀριστερὰ πολύτιμος λίθος. Εἰς τὸ μέσον, ἀπὸ τὰ Ο πρὸς τὰ ἐπάνω, δεξιὰ φάρμακον, ἀριστερὰ μικρὸς λιμήν.

Ἐστάλη ὑπὸ Τάκη Ἀπ. Καμαρινάκη

377 - 381. Μαγικὸν Γραμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματο. ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεω, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ρόδος, Κρήτη, λαός, ἄρα, ροῦς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠλέκτρας

382. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Εὐρώπης, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἤπειρον.

1, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 2, Πόλις τοῦ Εὐξείνου Πόντου, 3, Ἱερὰ πόλις τῆς Ἀσίας. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Μέταλλον. 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 7, Ἀρχαία πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεφάνου τῆς Δόξης

383. Ἐλλιποσύμφωνον

εου - ο - ηα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταπειν. Μενεξέ

384. Γρῖφος

```
      τὸ          L     L     L
τὸ        τὸ   L  L   L  L  L
   Ἀσὰφ     L     L  L  L  L
τὸ        τό L     L  L  L  L
      τό        L  L  L     L
                  L
```

Εστάλη ἀπο το Τραγούδι τ. Ἑνώσεως

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

385. Logogriphe

je sais charmer mainte personne
Que je charme en ce moment,
Otez ma tête; minuit sonne,
On pent me voir titubant.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φλῶρο Ροδάνθη

386. Devinette

Sns - t - cpr - j - t - fs - dbl

Ν' ἀναγνωσθῇ τὸ φωνηεντόληπτον καὶ νὰ λυθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φαλη. Αὔρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 11

160. Ρῆμα - βῆμα.—161. Ἀμὴν - μὴν.—162. Ὀρόντης (ὀρῶν - τίς.)—163. Ξάνθος - Ξάνθη.

164. **ΒΡΑΣΙΔΑΣ** 165 - 169. **ΦΙΛΙΠΠΟΣ** Διὰ τῶν **ΗΦΑΙΣΤΟΣ** ΚΤ: **Ἐκ-ΘΕΣΣΑΛΙΑ** τασις, **Ἀ-ΛΑΥΡΕΙΟΝ** κτιον, **ἀ-ΒΡΙΑΡΕΩΣ** κτίς, **κτῆ-ΔΙΟΝΥΣΟΣ** νος, ἀκτή. —170. ΓΑΡΟΥΝΑΣ (Ἅγιος, ροῦς, ουν, ὑγρόν, Νύσσα, σαῦρα). — 171. Ἂν εἶσαι καὶ παπᾶς μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾷς.—172. ΖΗΝΩΝ (Ζημία, ἡμέρα, νάνος, ὡραῖος, νίκη.) — 173. Ὅπου κατηγορεῖ τὸ σπίτι του πέφτει καὶ τὸν πλακώνει.—174. Ἡ πατρὶς ἐν κινδύνῳ. (ἰ πα τρὶς ἐν κυ Ν δίνω.) —175. L'eclair.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ***ὀκτώ***: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, καὶ 21ος. Ἕκαστος τόμος ***δραχ. 5***, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος ***δραχ. 5,30*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ ***δρ. 6,20*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1920) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 27 ἐν ὅλῳ.— Ἕκαστος τόμος ἄρραφος ***δρ. 16*** καὶ ραμμένος ***δρ. 18***. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ ***50*** ὁ ἄρραφος καὶ δρ. ***1,50*** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. ***3***,— εἴτε ἄρραφός εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ.2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ.30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ.40 Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.

[ΚΑ'—173]

Βλέποντας τὴν καταπληκτικὴ ***δύναμι*** τῆς «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ» τάσσομαι στὸ πλευρό της.

ΖΗΤΩ Η «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»

ΦΑΟΥΣΤ

[ΚΑ'—174]

Ἀνταλλάσσομεν Μικρὰ Μυστικὰ μὲ ὅλους—***Γλυκεῖα Ἑλλάς, Πτερωτὴ Καρδία.***

[ΚΑ'—175]

Διαπλασόπουλα, ἀπὸ τώρα θὰ ἐμφανίζομαι στὸν κύκλο μας μὲ τὸ ψευδώνυμο

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ
ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΤΣΟΠΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΚΑ'—176]

Α' ΑΠΟΙΚΙΑ
ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Η ὑπ' ἀριθμὸν ΚΑ'—165 ἀγγελία δημοσιεύθηκε ἀπὸ τὸ Σύλλογο «Κόσμο» χωρὶς τὴ συγκατάθεση τοῦ Ξύδη, ὁ ὁποῖος μένει πιστὸς στὴ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ».

ΜΑΤΩΜΕΝΗ ΠΟΡΦΥΡΑ

[ΚΑ'—177]

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἀντιπρόσωπε τοῦ Πηνειοῦ, Ἰωάννη Λαμπαδίτη (***Ἀνατέλλουσα Δόξα***), Μὲ λόγια δὲν μαθαίνεται ὁ Καλαματιανός· περιμένουμε τὶς πράξεις.

ΠΕΙΡΑΙΚΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ
ΠΙΣΤΙΣ ΠΑΤΡΙΣ

[ΚΑ'—178]

Παναγία τῶν Ρόδων, δυστυχῶς ἀγγλικὰ δὲν ξέρω· περιμένω τὸ καταλληλο λεξικό. ***Σατανᾶ:***

[ΚΑ'—179]

ΚΩΝΣΤΑΝ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗ,
Χρόνια πολλὰ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΣ

[ΚΑ' — 180]

Σατανᾶ, Μ. Μυστικὰ δὲν ἔλαβα. Περιμένω. ***Χανουμάκι***

ΟΙ ΑΛΛΑΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ 1 δραχμὴν διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

Τύποις ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 8—Τηλέφ. 11-99.—Ἀριθ.ἐντύπ. 6566